

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za društvena pitanja

Godina I. - Broj 13

izlazi subotom

Zagreb, 31. svibnja 2008.

Sadržaj:

- 2.....Vražje sjeme
- 4.....Umjesto razgovora
- 7.....Umjesto razgovora
- 8.....Umjesto razgovora
- 9.....Umjesto razgovora
- 10.....Obljetnice
- 11.....Zgodopis
- 16.....Antikorupcijski pogledi
- 17.....Pljačka iz o iju
- 18.....Osvrti
- 30.....Hrvatski Jezik
- 33.....Podlistak
- 34.....Roman
- 37.....Ispovjednikov kutak
- 38.....Kola i
- 39..... itatelji

Projekti

Tko to još ne zna za poduzeće Mediteran Union Tunel d.d.? Nitko! Nu, ne treba se žuriti s takvim skroz optimističnim zaključkom. Možda ipak ima i takvih, pa ćemo samo za njih iznijeti nekoliko podataka kako bi znali o čemu se tu zapravo radi.

Stranica 9

Zgodopis

Prije 19 godina u tajnosti je izrađena karta Europe u 2020., a godinu kasnije ona je prvi put objavljena u „Financial Timesu“. Bilo je to pravo iznenađenje za svijet.

Stranica 11

NEOKOMUNJARSKI TEROR

Zlo nanovo igra svoje kolo.

Gdje? Pa gdje bi drugo do li u Hrvatskoj. Nije mu bilo dosta onih 45 godina strahovlasti, pa ne daju i hrvatskom ovjeku ni trun predaha iznova sjeda na njegova izmučena leđa. Sada pak hoće, bit će da mu je to najslabije, i u njegovu glavu, pa da od ovjeka uini poslušnu nakazu.

Red je bio sjetiti se u ovom trenutku Bleibuga i stravičnog pokolja Hrvata kao pučanstva. Dakako, nikako to na ovom mjestu nije bilo moguće zaobići. I nismo to učinili. Iako smo i zasluženu poast odali hrvatskom vitezu, Bošnjaku Ibrahimu Pjaniću, branitelju Odžaka. U ratu nakon rata. Ipak taj uvodnik, već napisan, privremeno, ostavimo po strani. Odvukoše nas tekuća zbivanja.

Dobro su se pripremili. Naravno, tko drugi, komunjare. Pograbite

vlast. Preužete sva glasila: dnevne i tjedne listove, asopise, nakladništvo, televiziju i radio. Uzeše banke i osiguravajuća društva, jer ne mogu oni bez love, sva vrijednija poduzeća i nekretnine. Njihova perjanica Ivica Todorović postade relativno najbogatiji ovjek na svijetu. Iako ga ni stid nije to priznati. Štoviše dičilo se time. Ne hajde on, pardon njegovoj majci, na europsku lustracijsku rezoluciju, jednako kao i sva ostala komunjarska bratija.

I sada kad je pitanje lustracija Hrvatski uljudbeni pokret pokrenuo s mrtve točke, može i „tako“, nastoje po svaku cijenu otežati, praktično onemogućiti, internetsku dostavu itateljima njegova Glasnika.

Sramota i užas. Zar im nije bila dovoljna pouka slušajući kraj Saddama Husseina?

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana

CROATIAN CIVIL MOVEMENT
 Association for civil right protection
**CROATIAN PATRIOTIC AND NATIONAL UNION FOR SPECIFIC
 LUSTRATION**
 Pete poljanice 7
 10 000 Zagreb
 091-33.88.431, 01-29.23.756, 01-29.23.757 (fax)
 lustracija.hrvatska@gmail.com
 Ubr. LO-001/08

Zagreb, 28 of May 2008

GEORGE W. BUSH
 President of the United States
 The White House
 1600 Pennsylvania Avenue NW
 Washington, DC 20500 - UNITED STATES

Co:
Santo Padre Benedetto XVI
 VATICAN CITY STATE

Silvio Berlusconi
 Il Presidente del Consiglio dei Ministri
 Palazzo Chigi, Piazza Colonna 370, 00187 Roma – ITALY

Mladen Baji
 DORH, Gajeva 30.a, Zagreb – HRVATSKA

Uvaženi g. predsjedni e,

U svom pismu koje smo Vam uputili na dne 17. svibnja 2008. godine bili smo slobodni ukazati na aktualnu društvenu-politi ku situaciju u Republici Hrvatskoj koju odlikuje neokomunisti ki teror i strahovlada u pretvorbi i privatizaciji hrvatskog gospodarstva oboga enih, a ne lustriranih ideoloških sljedbenika komunisti ke teorije i prakse. Naveli smo konkretna imena vladaju ih neokomunisti kih struktura u Republici Hrvatskoj koje su se beskrupulozno nametnule hrvatskom narodu i hrvatskim građanima. Uz pismo priložili smo:

1. Naša stajališta glede Osnova lustracijskog projekta u Republici Hrvatskoj, u obliku kako ga kanimo pota i, pa djelomi no i prakti no provesti, a koja smo cjelovito izložili u internetskom tjedniku Glasnik Hrvatskoga uljudbenog pokreta br. 12 (17.5.2008.).

2. Knjigu dr. sc. Tomislava Draguna „Carla del Ponte – Escape From The Truth“.

O ekivanu reakciju hrvatskih neokomunisti kih vlastodržaca nije trebalo dugo ekti.

Ju er u 18,53 sati stiglo nam je prethodnica u obliku sljede eg e-mail pisma jednog od stalnih suradnika Glasnika:

„Štovani gospodine!

Ako moj lanak o Anti Tomi u niste dali u tisak, nemojte to ni uraditi! Naime, pro itao

sam imena nekih vaših suradnika/dopisnika s njihovim stavovima se nikako ne slažem. Koji su to ljudi nije bitno samo ne bih želio biti u 'društvu' s njima!

N.N.“

Danas u 17.00 sati uslijedio je otkriveni nastavak iz poznatog komunističkog repertoara kad je u pitanju slobodna riječ :

„Poštovani,

Zbog velikog broja prijava od strane korisnika vezanih uz e-mail poruke u kojima distribuirate Vaš Glasnik, dužni smo Vas upozoriti kako se radi o neprihvatljivom korištenju internetskih resursa. Pored toga, slanje neželjene elektroničke pošte je prema članku 111. Zakona o telekomunikacijama RH kazneno djelo. Ovim Vas putem molimo da obustavite slanje spornih e-mail poruka na e-mail adrese od kojih vlasnika niste dobili eksplicitno dopuštenje za primanje poruka.

Srdčan pozdrav,

Branko Mazar
CARNet CERT“

Polazeći od činjenice da 90 % hrvatskog tiska drže u rukama komunistički omladinac (iz doba „Poleta“) Ninoslav Pavić i „nepoznati“ vlasnici „Većernjeg lista“, dok praktično svu prodajnu mrežu novina i časopisa drži u rukama Ivica Todorović, sin i nasljednik poznatog komunističkog lidera Ante Todorovića, dolazimo do nedvojbenog zaključka kako je i na ovaj način u Hrvatskoj zatvorena svaka slobodna riječ i nezavisna misao. Osobito to vrijedi kad je ona usmjerena na istragu počinjenih komunističkih zločina i lustraciju njihovih počinitelja.

G. Branku Mazaru, operativnom realizatoru, naloga s najviših „državnih i partijskih mjesta“ formalno smo odgovorili, jer je to slijedna formalna nužnost, iako znamo da se ništa neće promijeniti bez Vaše operativne pomoći i civilizacijske intervencije.

Tekst odgovora:

„Zagreb, na dne 28. svibnja 2008.

Cijenjeni g. Mazar,

Kao i uvijek konkurencija ima zloćudnu inicijativu, pa u svoje svrhe koristi i državna tijela.

Nama nije ni kraj pameti nekome prisilno slati naš Glasnik, ali je civilizacijski dopušteno jednom poslati ponudu. Tako mi i činimo. I to se nikako ne može zvati zloporabom, jer nakon odbijanja prijema odmah obustavljamo slanje Glasnika.

Dakle, sada molimo konkretan naputak.

U kojem obliku smijemo slati ponude za primitak našeg Glasnika, a da bi se, po Vašem mišljenju, to moglo smatrati dopustivim. Naime, mi takve poruke bez problema redovno dobivamo od drugih.

Otkriveni i odgovarajuće Vaše upute, ostajemo sa štovanjem

dr. sc. Tomislav Dragun
Glavni urednik Glasnika“

Zahvaljujući se uvaženi g. predsjednik USA na Vašem dragocjenom strpljenju, ostajemo,

Sa štovanjem

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik - lustracijski tužitelj

BERLIN PAO, ODŽAK NIJE

U spomen na Vitezove odžake obrane svibnja 1945.

posavina108.blog.hr

Nakon pada Sarajeva i njemačkog povlačenja prema sjeveru, preko Zenice i Doboja, u centralnoj dolini oko rijeke Bosne spojili su se korpusi komunističkih formacija s jasnim instrukcijama da se u što kraćem roku spoje s jedinicama srijemskog fronta, zatim ujedinjeni nastave gonjenje njemačke vojske.

Na tom putu velika prepreka bilo je odžako područje u Bosanskoj Posavini, što je natjeralo generalštabne oficire na promjenu plana, tako da su zaobišli Odžak i krenuli prema sjeverozapadu. Uskoro je pao i Berlin, što je značilo kraj II. svjetskog rata, ali se Odžak još uvijek nije predavao partizansko-komunističkim vlastima. Odžak je bio opkoljen sa svih strana partizanskim jedinicama. Suprostavljeni partizanima stajali su obični ljudi koji su još prije nekoliko dana držali plug i motiku u rukama.

U odžakom kraju slila se Hrvatska vojska i izbjegli civili s desne strane rijeke Bosne iz šumarske, modričke i gradinske općine. U kutu između rijeke Save i Bosne, te planine Vučjak, ostala je Hrvatska vojska zajedno sa svojim narodom i svećenstvom braniti svoje kuće i svoju svetu zemlju. U taj slobodni kut hrvatske zemlje sklonili su se ostaci ustaških postrojbi iz Modriče i Garevca sa zapovjednikom Dragutinom Vargom i 450 vojnika. Tu se sklonio i Ibrahim Pjani, branitelj utvrde Sokol kod Gradince, sa svojom skupinom od 1.000 vojnika. Pristigao je i Avdaga Hasić iz Kladrnjaša sa svojom skupinom ustaša, te ustaška vojska s Plehana, Žep-

a, Sivše, te ustaški asnici iz Slavonije: Špinger, Perković, Spicer i Mrkonjić.

Glavni zapovjednik, vitez Petar Rajković, našao se u ulozi posljednjeg vojskovođe Nezavisne Države Hrvatske. Rođen je 1919. godine u Bijelim Barama kod Odžaka; bio je uvijek ili bolje reći mladi od 26 godina s ratnim iskustvom, ali bez stručne vojne naobrazbe.

Odmah je postrojbe postavio na sve važnije točke branjenog teritorija. Obrana je bila skupna i po dubini. Vanjska obrana postavljena je južno od Save, rubovima sela: Svilaj, Vrbovac, Lipik, Duge Njive, Potočani, Srnava, Pećnik, Jakeš, Doborkula. Zatim jugoistočno uz lijevu obalu rijeke Bosne: Odžak, Balebogovac, Mrka Ada, Prud. Sa sjevera je obrana išla desnom obalom Save: Svilaj, Donji Brezik, Zorice, Trnjak, Devič i Prud.

Unutar tog prostora svako selo je utvrđeno rovovima i bunkerima. Središnje i zapovjedno mjesto unutarnje obrane je selo Vlaška Mala (Vlaška Mahala).

Na zapadnoj strani Odžake općine od Brusnice i Svilaja je

pristizala partizanska tehnika i ljudstvo, a sa sjeverozapada su bile upućene jake snage krajiških proletera s određenim ciljem ka Vučjaku, Joševici i dalje prema Odžaku.

Sa desne strane rijeke Bosne partizanske snage su bile stacionirane u Modriči, Miloševcu, Crkvini, Obudovcu i Zasavici.

Komandant 56-te divizije Miloš Jovanović, prijeratni komunist, raspoređivao je partizanske jedinice čije su prethodnice bile nadomak Odžaka. Izvještaji su govorili da u Odžaku uopće nema partijske organizacije, niti se zna da u tom kraju ima i jedan komunist.

Po ustaljenoj praksi sve su etničke vojske, izuzev Bože Matića koji je sa svojim etnicima bio stacioniran na Trebavi i u Dugoj Njivi, svoje formacije dolaskom partizanskih jedinica stavile na raspolaganje „narodnoj“ vojsci tj. partizanskim komunistima. Sada su u istom stroju gazili proleter i bivši etnici iz Vučjaka i trebavskog etničkog odreda, koji su počinili teške zločine. Samo su u Garevcu, selu nadomak Modriče, za jednu noć na

zvijerski na in mu ili i ubili velik broj ljudi koji su bili okupljeni na Buri a posjedu.

Dobro poznavaju i teren, bili su odli ni vodi i partizanskoj vojsci, ali zato još i bolja meta odža kim braniteljima. Ono što se trebalo dogoditi na odža - kom prostoru trebalo je ostati tajna i radi vremenskog razdoblja kad se doga alo i radi totalnog fijaska komunisti ko-partizanskih jedinica. Pobjednici, ali do nogu potu eni, morali su sakriti svoju sramotu.

Iskustva Srijemskog fronta govorila su da partizani kao napada i slave Pirove pobjede i da je slamanje Srijemskog fronta koštalo „narodnu“ armiju više nego svih pet njema kih ofenziva. Akcija frontalnog napada se u svojoj biti ne poklapa s osnovnim principima partizanskog na ina ratovanja, pogotovo ako su u pitanju utvr ena i naseljena mjesta kakav je bio Odžak.

Smjenjivat e se napad za napadom, juriš za jurišem, od Pe nika do Save i od Brusnice do Bosne, ali crte obrane vojnih postrojbi odža kog kraja ostat e nepomaknute.

ka partizanska pjesma „kud narodna vojska pro e, sretna e se zemlja zvati.“

Komuniste je malo zanimala prošlost, esto su govorili da vide samo budu nost, a nisu znali da e mnogi iz tih istih redova, u toj sretnoj budu nosti, završiti na Golom otoku, KP Zenici i mnogim drugim mjestima širom zemlje koju su silom stvorili.

Prvi pokušaj proboja obrambenih linija partizani e napraviti na pe ni kim brdima, gdje e ih do ekati odvažna obrana pod zapovjedništvom Ive Rajkovi a (brata glavnog zapovjednika odža ke obrane, Petra Rajkovi a).

Dobro utvr ena, ukopana i s posebno dobrim poznavanjem terena, obrana je na svim svojim položajima djelovala sigurno, a partizanski napadi nisu davali nikakvog rezultata.

Time je bila otupljena oštrica proleterskih brigada, a nije postojala neka posebna motivacija za pogibiju nakon službenog svršetka rata, tu nadomak Odžaka. Me utim, ipak e morati krenuti, sve u duhu predavanja politiki komesara koji su im na

rušenju zadnje hrvatske vlasti na tim prostorima.

U tim žestokim partizanskim napadima obrambene postrojbe bit e stjerana u Vlašku Malu, Dubicu, Vojskovu, Osje ak, Zorice i Prud. Velika bitka vodit e se za Vlašku Malu, gdje su partizani imali ogromne gubitke. Ko a Popovi , Ivan Gošnjak, Peko Dap evi i Kosta Na , generali etiri armije jugoslavenske vojske odlu ili su na Odžak poslati zrakoplove koji su bojno djelovali 23. i 24. svibnja 1945. godine. Svoje smrtonosne tere te istresli su na Odžak, Adu, Balegovac, Dubicu, Prud, Vojskovu i Vlašku Malu.

Organizirani otpor partizanskoj vojsci u samom Odžaku je trajao do 24. svibnja 1945. godine, kada je Odžak zvani no pao u partizanske ruke. Posljednje ja e uporište ostalo je u Vlaškoj Maloj, odakle se dio boraca probio prema Prudu. Nakon mnogih partizanskih juriša, do posljednjeg su izginuli branitelji toga kraja. Tako e u partizanske ruke pasti bolnica obrambenih snaga i velik broj civila. Odmazda je uslijedila odmah, partizani su pobili sve ranjenike i civile koje su se tu našli. Tu se danas nalazi zajedni ka grobnica poznata pod nazivom Nuji a Baš a, koja je za Hrvate bila simbol dolaska partizanske „slobode“ na području posavske regije. Cjelokupna Vlaška Mala pala je u partizanske ruke 25. svibnja 1945. godine. Zadnje borbe vodit e se još kod Pruda na uš u Bosne u Savu, gdje su partizani nekoliko puta forsirali rijeku Bosnu, ali su u njoj mnogi i ostali. Padom Pruda pao je i posljednji slobodni hrvatski teritorij pod komunisti ku velikosrpsku vlast.

* Vlaška Mahala se (sada) zove Posavska Mahala, za one koji ju traže na karti.

Hrabri branitelji iskazali su nevino junaštvo u borbi za rodnu grudu. Utihnula je i pobjedni-

satovima politike nastave govorili da trebaju biti ponosni što mogu sudjelovati u posljednjoj bitci za oslobo enje zemlje i

ZAVRŠNE BORBE OKO VLAŠKE MALE

ura Predojevi

Evo kratkog pregleda što je generalpukovnik ura Predojevi - urin izjavio na skupu o Završnim operacijama za osloboenje Jugoslavije, održanom u Beogradu 1985. godine. Saopćenja sa skupa su objavljena 1986. godine. urinova izjava je na str. 622-626. U to vrijeme je urin bio komandant 53. Srednjobosanske divizije NOVJ koja je sudjelovala u završnim borba oko Vlaške Male.

Dakle, ujmo urina iz usta njegova srpskog itatelja:

1. Operacija je vo ena u dve faze; prva od 19.4. do 28.4. gde je najviše bila upotrebljena 25. Srpska divizija NOVJ zajedno sa 16. Muslimanskom brigadom NOVJ. Druga faza je bila od 3.5 do 25.5 gde su upotrebljene 27. i 53. divizija NOVJ pod komandom 3. Korpusa NOVJ.

2. urin veli da je u po etku operacija (april 1945.) na tom podru ju bilo 11.000 ustasa i domobrana i grupa etnika sa oko 1.500 ljudi.

3. U drugoj fazi gde je u estvovala 53. divizija bilo je još oko 4.500 pripadnika ustaških i domobranskih jedinica pod komandom Petra Rajkovi a, logornika i Ive iluši a, tabornik iz Odžaka.

4. Glavni napad jedinica NOVJ u završnoj fazi je po eo 22.5 u rejonu Odžak, Mrka, Ada, Balebogovac, Vlaška Mala, Gornja Dubica, Prud.

Ceo rejon je bio inzinjeriski utvr en rovovima, zemljanim i betonskim bunkerima (u Vlaškoj Mali dvospratni betonski bunker) i utvr enim ku ama/zgradama.

5. RV NOVJ je celi dan 24.5 vršila borbene letove i bombardovanje rejona borbi. O tome

ima i u knjizi " uvari našeg neba".

6. 14. brigada 53. divizije vrši prvi napad na Vlašku Malu.

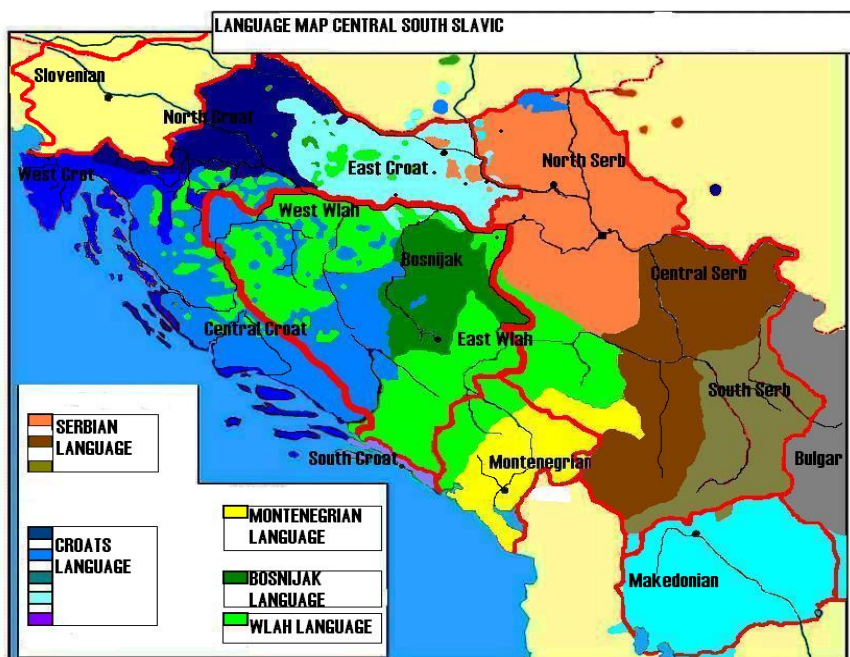
7. 24.5 jedinice 19. Bir anske i 20. Romanijske brigade 27. divizije NOVJ u 23:00 zauzimaju Odžak.

8. Posle 4 sata žestoke borbe 25.5. zauzima se i Vlaška Mala.

9. Citat sa str. 625: "Gotovo sve ustaške snage su izginule, mali broj je zarobljen ili ranjen, a jos manji je uspeo da se probije kroz obru ."

10. Po svemu što sam dosada saznao, bile su borbe žestoke i mogu da pretpostavim da su po prestanku borbi svi zarobljeni i prona eni muškarci likvidirani.

HRVATSKI ZEMLJOVIDI

SREDNJESLAVENSKA
NARJE JA

Pribavio: Borna

Urednica
Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.

Na vidiku je

DNEVNI HRVATSKI GLAS

NEZAVISNE HRVATSKE MEĐUMREŽNE NOVINE

Utorkom, pa utorkom i četvrtkom, pa ... svaki dan!

ZLOČIN NE ZASTARJEVA

Dragutin Vardaj

HRVATSKI SVJETSKI KONGRES

CROATIAN WORLD CONGRESS

MEMBER OF THE UNITED NATIONS
BELGIAN SECTION
MEMBRE CONSULTATIF DES NATIONS UNIES
SIEGE- PRESIDENT: ZÜRICH , SECRETARIAT: NEW YORK

Président du Conseil de la délégation en Belgique

Dragutin Vardaj
Mastellestraat, 27
B-3020 VELTEM - Belgium

Dne 30. listopada 2006.
E-mail croat.congres@skynet.be
Tel: +32 - 16 48.98.92.
Mobil: +32 - 472 908.107
Skype adress: dragutinwardaj

Zločin ne zastarijeva

Odlukom Hrvatskog Sabora od 30. lipnja 2006. g., Republika Hrvatska službeno primijenjuje deklaraciju Europske zajednice o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka. S tom deklaracijom pravno su izjednačene odgovornosti totalitarnog fašističkog i komunističkog poretka. Ali Hrvatski Sabor ograničuje datume počinjenih zločina na samo od 1945. do 1990. godine (!).

Što je pak sa zvjerstvima i zločinima počinjenim nad hrvatskim narodom prije 1945. godine, zar su ti zločini nekažnjivi?

Ubojstva i zločini ne zastarijevaju nikada i nigdje na svijetu, pa sigurno ne niti u pravnoj državi Republici Hrvatskoj.

Javno nošenje fašističkih obilježja, davanje naziva ustanovama, ulicama i trgovima, zakonski je zabranjeno svugdje na svijetu.

Budući da je Hrvatski sabor proglasio komunistički poredak u Hrvatskoj zločinačkim, taj isti Sabor mora donijeti odluku o zabrani nošenja zločinačkih (komunističkih) obilježja u javnosti, te zakonski odrediti skidanje imena sa strane Sabora, u sklopu rezolucije prozvanih komunističkih zločinačkih čelnika, čija se imena još uvijek nalaze na ustanovama, javnim zgradama, mjestima, ulicama i trgovima.

U protivnom slučaju, Hrvatski sabor može doći u vrlo neugodno stanje sukoba svojih vlastitih interesa, što znači, nepoštivanja samog sebe.

Suđenja po zapovjedničkoj odgovornosti u primijeni su u međunarodnom pravu. Doživljavamo ih na haškom sudu. Zato je krajnje vrijeme da se i čelnicima komunističkog zločinačkog poretka sudi na isti način, odnosno po zapovjedničkoj odgovornosti.

Zato jer su javne rasprave i građanska odgovornost važni čimbenici u izgradnji demokracije u pravnoj državi, nužno je navedenu tematiku opširno raspraviti u javnosti ...

Dragutin Vardaj
Predsjednik Odbora HSK u Belgiji

LJUBO GREPO NASAMARIO ORTAKE

dr. sc. Tomislav Dragun

Tko to još ne zna za poduzeće Mediteran Union Tunel d.d.? Nitko! Nu, ne treba se žuriti s takvim skroz optimističnim zaključkom. Možda ipak ima i takvih, pa ćemo samo za njih iznijeti nekoliko podataka kako bi znali o čemu se tu zapravo radi.

Zamisao je zaista velika i genialna. I vrlo stara. Probije li se tunel kroz Biokovo postat će Imotsko polje povratnjak Makarske rivijere. Međutim, uvijek je dalek put od ideje do realizacije. Glavno je, dakle, pitanje kako ovu plemenitu i korisnu ideju provesti u djelo? Smatraju i Imoćani velikim nacionalistima svi dosadašnji vlastodršci o ovoj zamisli izbjegavali su čak i razgovarati.

Onda se Hrvatska osamostali. Mislili smo i osloboditi. Skupilo se tada nekoliko ambicioznih ljudi. Osnovaše 24. srpnja 1997. godine trgovačko društvo i krenuše na posao. Dakako radi se o biokovskom tunelu kod Zagvozda i Mediteran Union Tunelu.

Poduzeće su osnovala četiri ortaka. Među njima bio je i Ljubo Grepo, koji je nakon toga postao i njegovim direktorom. Imali su ortaci vjere u tog povratnika iz Francuske nastanjenog u Brelima.

Osim temeljne zadaće, a to je probijanje tunela kroz Biokovo, prema zamisli pokojnog ministra Gojka Šuška Mediteran Union Tunel trebao je zapošljivati razvojne branitelje. U tu svrhu kupljene su dionice poduzeća Hidroelektra niskogradnja d.d. iz Zagreba.

Branitelji, kao i svi naivni ljudi, nisu previše brinuli o na inu realizacije projekta. Sve su prepustili u ruke neporočnog, tako su barem mislili, Ljube Grepe. I opekli se. Dobrano.

Jedan od njih, slučajno kružeći internetom, otkrio je da Hidroelektra niskogradnja sada ima sljedeće dionice:

Rade Pilipovi (88.660 dionica), Petar Mari (88.564), Nikola Salopek (88.560), Hidroelektra niskogradnja d.d. (60.000), Ante Mat (53.100), Samoborka d.d. (30.000), Teleop d.o.o. (25.201), Centrogradnja d.o.o. (22.500), Karmen Galuni (20.345), A.B. Petrol prometne d.o.o. (7.861) i mali dioničari (138.252).

mome, a onda su one odmah nakog toga prosljeđene Radi Pilipoviću, direktoru, te njegovim pomoćnicima Petru Mariću i Nikoli Salopeku. uz ove uvjete:

„Ugovorne strane sporazumno utvrdju da Prenositelj prenosi, a stjecatelj preuzima dionice iz lanka 2. ovog Ugovora bez naknade kao vlastite dionice.“ – 1. 3. Ugovora.

Naravno, Zakonom o trgovačkim društvima zabranjeno je kupiti više od 10 % vlastitih dionica, ali što je to smetalo dvojcu Grepo – Pilipovi. Tko, uostalom, pita kad je u pitanju maštan zalogaj. Što se pak branitelja tiče i njima je ionako osiguran smještaj – na frontu ili na prvom groblju. Tako im i treba!

Mediteran Union Tunel nigdje se niti ne spominje.

Pročitali su malo dublje i došli do zapanjujućeg podatka. Ljubo Grepo prodao je dne 17. listopada 2000. godine, kao direktor Mediteran Union Tunela, a da ih nije s tim upoznao, pa čak ni obavijestio svoje ortake, članove Skupštine društva, 439.440 dionica (59,6 % temeljnog kapitala) poduzeća Hidroelektra – niskogradnja njemu sa-

U zadnji trenutak saznali smo da su podnesene kaznene prijave, ili će to uskoro uslijediti, a podiće se i nekoliko tužbi. Zastare u ovakvim slučajevima praktično nema. Grepu i Pilipoviću a otkaj teški dani, ja! Remetinec, ja! Lepoglava. S pravom.

DESETA OBLJETNICA SMRTI GOJKA ŠUŠKA

dr. sc. Tomislav Dragun

„Gojko Šušak rođen je 16. ožujka 1945. u Širokom Brijegu. Gimnaziju je 1963. završio u Širokom Brijegu. Matematiku i fiziku studirao je u Rijeci. Kako bi izbjegao stalna udbaška šikaniranja i služenje jugoslavenske vojske, napustio je studij u Rijeci i 15. kolovoza 1968. pobjegao najprije u Austriju, iz koje odlazi u Kanadu. Studirao je na Algonquin Collegeu – Business and Administration. Od 1969. do 1972. radio je kao manager, a od 1972. do 1990. godine bavi se poduzetništvom.

Bio je suosnivačem katedre hrvatskoga jezika na sveučilištu Waterloo u Londonu, Ontario. Bio je i predsjednik te katedre. U Ottavi je utemeljio hrvatski nogometni klub Jadran kojemu je bio član. U tom je gradu bio i direktor hrvatske škole od 1985. do 1990.

U siječnju 1990. vratio se u Hrvatsku. U prvom sazivu Vlade imenovan je 31. svibnja 1990. ministrom iseljništva. Uz dužnost ministra iseljništva od 4. ožujka 1991. do 16. rujna 1991. obnašao je i dužnost zamjenika ministra obrane RH. Ministrom obrane Republike Hrvatske imenovan je 18. rujna 1991. Tu je dužnost obnašao do kraja života.

Oženjen je i ima četvero djece.

Umro je u Zagrebu 3. svibnja 1968.“

Ulomci iz teksta „GOJKO ŠUŠAK – OSNOVNI BIOGRAFSKI PODACI“ („Gojko Šušak, deseta obljetnica smrti, 1998. – 2008.“, Opina Široki Brijeg, Zagreb, 2008.)

Danas se u Širokom Brijegu otkriva spomenik Gojku Šušku, kojemu je autor Kuzma Kovačić. On u svezi sa svojim djelom kaže; „Htio sam portretirati hrvatsku vjeru u slobodu i pobjedu“.

Opina Široki Brijeg izdala je prigodnu monografiju. Na 88 stranica izloženi su sljedeći prilozi:

„Gojko Šušak – osnovni biografski podaci“

Kuzma Kovačić: „O spomeniku Gojku Šušku“

Milan Bešli: „O slobodarskom zanosu Kovačićeve spomenike forme“

Ivan Aralica: „Blažene oči koje su te vidjele“

Miroslav Tužman: „Nagrada je za Gojka Šuška bila žrtva za Hrvatsku“

Andrija Hebrang: „Gospodine predsjedniče, zadatak je izvršen“

POSTOJI LI TAJNA KARTA NOVE BIH BEZ HERCEG-BOSNE I REPUBLIKE SRPSKE?

www.otvoreno.ba

Prije 19 godina u tajnosti je izrađena karta Europe u 2020., a godinu kasnije ona je prvi put objavljena u „Financial Timesu“. Bilo je to pravo iznenađenje za svijet. Na toj karti prikazana je federalizovana Europska unija s Turskom u svom sastavu. Tadašnje Jugoslavije na mapi nije bilo.

Šta se time dobiva?

Hrvatska i Slovenije su na toj karti ucrtane kao dio takozvane Srednjoevropske federacije, a Bosna i Hercegovina, Srbija, Rumunija, Bugarska, Kosovo, Makedonija, Grčka i Albanija su svrstane u takozvanu Balkansku federaciju. Nešto kasnije, tu mapu je objavio i list „New York times“ uz tekst kojim prognozira raspad bivše Jugoslavije koja

je, treba posebno naglasiti, 1989. godine imala status kandidata za ulazak u Evropsku uniju.

Zbog čega vam treba podsjetanje na novu kartu Europe iz 1989. godine? Odgovor je jasan – ostvaruje se ono što su njeni projektanti nacrtali. Ako bi njihova vizija bila do kraja ostvarena, onda to znači da će BiH do 2020. sigurno postati članica EU. Međutim, postavlja se pitanje u kojim granicama, bez obzira što iz međunarodne zajednice stižu uvjerenja da su sadašnje granice BiH neupitne i nepromjenjive i da se bh entitet Republika Srpska ne može otcijepiti, kako to najavljuje i priželjkuje Milorad Dodik sa svojim beogradskim mentorima Borisom Tadićem, Vojislavom Koštunicom i Tomislavom Nikolićem.

ŽUŽULIJADA (1)

HRVATSKI BUKVARI

Ne kaže narod zaludu: „Tko s vragom tikve sadi – o glavu mu se razbijaju“. Veliko iskustvo leži u tom narodnom mudroslovlju. I što je pritom najvažnije, to je to na i nadasve istinita spoznaja.

Antu Žužula zovu Genije. Zasluženo. Snalažljiv je, uostalom kao i svi drugi Žužuli. Plijen mu je neprekidno pred o ima, uvijek velik i – nikada ne uspijeva pobje i. Prvenstveno kad se radi o novcu. Filozof je po struci, ali se u njoj nije i proslavio. Daleko više je poznat po tome što se još kao student obogatio. Tako barem obi ava re i. Jednako kao što to vole ista i Božo ulo, bankar, odnosno Ante Todori , nekadašnji komunistički drmatore Agrokombinata Zagreb. Nije im trebala Hrvatska da bi se potkožili. Bili su to ve . Kupovao je, dakle, naš Ante zvani Genije polovne gra evinske strojeve na otpadu, kojima su manjkali pojedini dijelovi, nabavljao je te dijelove, ugradio ih i malo-pomalo stekao veliko

bogatstvo.

Eh, kad bi mu to tko vjerovao. Po mogu nosti svi, dakako. I kad ne bi znali kako se uistinu provodila pretvorba i privatizacija hrvatskog gospodarstva. Po evši, svakako konkretno, od Geofizike, pa nadalje.

Upoznao sam Genija po etkom prosinca 1991. godine. Znali smo sjesti uz pi e u zagrebackom Vinodolu ili u nekom od brojnih kafi a Tesline ulice. Ugodno ga je bilo slušati dok je govorio o samostalnoj Hrvatskoj i dok se prisje ao jednog poletnog, iako ratnog, gospodarstva Nezavisne Države Hrvatske. Hvalio se sanducima knjiga i razne druge dokumentacije iz toga doba. „Moramo napisati puno i puno knjiga o tome“, znao bi na kraju re i. Nikada nisam sumnjao da e im on glavnim autorom biti.

Proletiše godine. Brzo, prebrzo.

Ne pratim beogradski tisak, pa mi prijatelji moradoše doturiti neobi an lanak objavljen pod neobi nim naslovom s dne 21. travnja 2008. godine u „Kuriru“: „Ustaški prosvetitelj“. Nisam ni slutio da bih u njemu mogao prona i nekog prijatelja, pogotovu ne Genija, velikog ljubitelja i štovatelja nezavisne nam države, koju je hrvatski narod e kao skoro tisu u godina.

Zaslužuje stoga taj tekstuljak za barem djelomi no citirati ga:

„Hrvatski tajkun Ante Žužul, brat jednog od najradikalnijih Tu manovih ministara 'vanjskih' poslova, srbomrsca Miomira Žužula - uveliko štampa i prodaje udžbenike za srpske osnovne škole. Prema procenama beogradskih izdava a, hrvatski štampar je

zajedno sa slovena kom firmom 'Klet' zaposeo više od 40 odsto doma eg tržišta udžbenika, a srpski osnovci u i e prva slova iz hrvatskog bukvara!

Ante Žužul je od 2005. vlasnik nekada slavnog 'Bigza', od kojeg je stvorio 'Bigz pablišing' i 'Bigz školstvo'. Veoma agilnim nastupom na srpskom tržištu, Žužul je uspeo da se nametne i raznim poklonima 'osvoji srca' nadležnih za obrazovanje, ali i za uvoz u Srbiju, i postane gotovo monopolista na tržištu školskih udžbenika.“

Bidni naš Ante, re i e mnogi, nije trebao s vrazima tikve saditi. Re i e tako i pogriješiti. Naime, uvodna poslovice ima i svoj dodatak: „... osim, ako je i sam vrag“. Genije, o ito, nije daleko od svega toga, pa ga stoga ne treba odve ni žaliti.

Zapravo, Srbi još nisu niti shvatili s kim, i s im, imaju posla. Nasjeli su Geniju, jednako kao i ja, i njegovim „hrvatskim bukvarima“, jer im se ni u snu nije dalo pomisliti kako bi hrvatska djeca mogla u iti iz po etnice, a ne iz bukvara. Ta, bre ljudi, ima li što u svijetu nad ... bukvom i bukvarom! Kako bi i mogli druga ije misliti, recimo da bi ih tamo neki „ustaša“ Ante mogao samo plašiti „hrvatskim bukvarima“, kako bi mogao što lakše i što više prodati – one taze srpske. Lova prije i iznad svega. Barem kad su Žužuli u pitanju. Bilo da govore o sanducima „dokumentacije iz Nezavisne Države Hrvatske“, bilo da su im puna usta „hrvatskih bukvara“.

TUROPOLJAC NA DVORU CARA MILANA

U tradiciji je Turopoljaca, uporno i složno ponavljaju kroni ari, poslužiti se besplatno i biti u dobrim odnošajima s vladarima:

„Svi moji prijatelji koji su za razliku od mene poha ali redovnu vojsku uvijek bi mi pri ali o Turopoljcima. Na stranu kakvima su ih oni upoznali, ja sam ih danas upoznao po jednom lijepom obi aju koji e tek postati tradicijom. Novica o prvenstvu u pe enju kotlovine u organizacija grada Velika Gorica i o injenici da se na toj manifestaciji kotlovina, mladi luk, salata, kruh i pi e moglo dobiti potpuno besplatno uz nevjericu Velikogori ana...“

ili

„Prema najstarijim sa uvanim pisanim povijesnim vrelima, Turopoljci su ve po etkom 13. stolje a dobili od kralja Bele IV. povelju kojom su nekoji od njih izuzeti ispod službe gradu Zagrebu i priznati slobodnim plemi ima. Tu povelju potvrdili su i drugi kraljevi nasljednici. S vremenom se Turopoljski plemi i udružuju u 'plemenito bratstvo', koje je zbog obveza obrambene vojne službe bilo oslobo eno od pla anja poreza, te imalo pravo birati svoga župana. Isprava koju je u tu svrhu dao Turopoljcima hrvatski ban Nikola i koju je kralj 1279. godine potvrdio, smatra se najstarijim statutom Turopolja.“

Naravno, dobro je u to upu eni Darko pl. Turopoljac. Njegov zdravo-razumski i logi ni izbor proizlazi iz suvremenosti, a tu je, razumije se, nezaobilazni dvor njegova carskog i kraljevskog veli anstva Milana I. Bandi a Cerovdola kog. Zato tako esto posje uje i obitava u

prostorijama odakle se neumitno i bespogovorno upravlja siro-tinjskim zagreba kim gradskim prora unom, naru bama koje se iz njega pla aju, te prenamjenama zemljišta neposlovnih u poslovne graditeljske zone.

I što dalje kažu aktualne „turo-poljske“ kronike, onako kako ih bilježi „Jutarnji list“?

Turopoljsko-hercegova ki dvojezi ni prevoditelj

Najprije obznanjuju i pu anstvu priop uju povijesne izjave Darka pl. Turopoljca:

„MILAN BANDI JE OVJEK KOJI NE ZABORAVLJA PRIJATELJE.“

i

„NE VIDIM NIŠTA SPORNO. NORMALNO JE DA BANDI NUDI MOJU ZEMLJU.“

Naravno, mislio je na gradona elnikovu pomo koja mu je pružena pri prodaji koprivnjaka za projekt „Krašograda“. Nu, o tome idu i put. Sada emo, najprije, nešto re i o op oj suradnji zagreba kog gradona elnika, popularno zvanog, ka-ko uvodno nazna ismo, carem o

kraljem zagreba kim Milanom I. Bandi em Cerovdola kim.

Kmetija Darka pl. Turopoljca zove se Dija graditeljstvo d.o.o. (kratica od „di ja, tu i penezi“). Od 2000. godine, kad je Milan Bandi prvi put postao zagreba- kim gradona elnikom, Dija graditeljstvo d.o.o. dobilo je 60 milijuna kuna vrijedne poslove povezane s Gradom Zagrebom.

Po elo je s gradnjom pro ista- a. Posao vrijedan 40 milijuna kuna papirno je išao preko njema kog poduze a SRW, koje je dobilo gradsku koncesiju. Posao su vodile Zagreba ke otpadne vode. A gdje je bio Darko pl. Turopoljac? On je slao ra une, primao novce i – raspore ivao ih, kako bi svatko dobio ono što mu pripada, odozgor, pa na dolje.

Slijedila je iza toga izgradnja spomen-obilježja neznanim žrtvama na Mirogoju (6 milijuna kuna), gradnja Horva anske ceste s kompletnom komunalnom infrastruktitom (devet milijuna kuna), azil za pse u Dumovcu (2,1 milijuna kuna) i ure enje križanja Škorpikove i Zagreba - ke avenije (2,5 milijuna kuna). „Krašograd“ tek dolazi.

Kakav Bela IV. i njegovi napolgologuzi ratnici!

TEŠKI DANI AGROKORA

Ivica Todori opet je u potrazi za parama, odnosno – kako to on finije kaže – u poslu je slaganja financijske konstrukcije za nove akvizicije. Štoviše, hvali se na sva usta da će pokrenuti pravu „izvoznu ofanzivu“, a za to mu – jasno – trebaju veliki novci. Međutim, u pitanju je pukotina traženje love pod svaku cijenu i na to sve strane kako bi se pokrile standardne novane rupe, koje se čak vide i „iz aviona“. Sve u svemu, riječ je jednostavno o pukom krpanju raspucalih neokomunističkih Agrokorovih poslovnih gapa, iako se te neprilike nastoje javnosti predotkriti na mnogo ljepši, otmjeniji i probitajniji način.

U biti ipak samo – jad.

Lenjin je bio odlučan. Isto i njegovi nasljednici. Preuzimao je sve odreda potezom pera. Novci mu za to uopće nisu trebali. Ionako su bili samo obična kapitalistička izmišljotina. Dovoljan je bio naravni podsjetnik u obliku u potiljak uperenog pištolja ili strojnice, pa da prigovora na takav „poslovni potez“ ne bude.

Sada nije baš jednostavno slijediti Lenjina. Druga je prilika vladaju svijetom. Mora se i nešto platiti. Kunu za PK Belje, dvije za PIK Vrbovec. Negdje i nešto više, ali uvijek – nego što – tu – im novcem, koji se ionako nikada neće vratiti.

Tako to radi Ante Todori, pardon Ivica.

Lako je započeti ljubav s gorilom, ali ju je teško voditi, jer se ne zna kada će i kako završiti. Isto je i s preuzimanjem narodne imovine. Uzeti ju? Da, lako je jednostavno. „Prosto kao pasulj“. Održavati ju, međutim, nije lako. Prvi je to u suvremenoj Hrvatskoj spoznao, zapravo javno rekao, Miroslav Kutle u svojoj poznatoj izreci o biciklu koji ne smije stati.

Istina je, izrekao je to prvi prvi Miroslav Kutle, ali ju nije i prvi u praksi primijenio. Brži su bili „dečki i cure“ koji su vodili financijski inženjering. Nu, i od njih se netko „leštiji“ ponašao. Pripremljen i spreman, još iz Titovih vremena, bio je agilni i spretni – Ante, odnosno Ivica Todori.

„Godine 1989. Ivica Todori registrira dioničko društvo Agrokor i već iste godine kupuje 77 % zadarske Sojare. Ove nove poslovne poteze obitelji Todori kreditira Zagrebačka banka. Tri godine kasnije u javnosti izbija skandal - Zagrebačka banka je isplatila šest milijuna njemačkih maraka Agrokoru kako bi od poljoprivrednih kombinata u Osijeku i Kutjevu ova tvrtka otkupila kukuruz i pšenicu za potrebe državnih rezervi. Međutim, Todori je navodno žitarice izvezao, devize prodao Ini, a državne je rezerve naknadno djelomi-

mi no napunio pšenicom kupljenom u Vojvodini. Narodna banka Hrvatske zbog cijelog slučaja podnosi kaznenu prijavu protiv Zagrebačke banke u kojoj piše kako je Todori kupio samo 30% pšenice od količine na koju se obavezao podižu i kredit. No, Todori a istrage nisu omele.“

Istrage ne, ali svakodnevni život da.

„Moramo znati kud idemo, koja nam je strategija, u što ulažemo i iz čega možemo najviše dobiti, rekao je Todori i podsjetio da je poskupljenje hrane globalan problem, a Hrvatska je u prednosti pred mnogim zemljama.“

Todori je najavio i kako će Agrokor u idućih tri godine uložiti 200 milijuna eura u koncept izvoznih proizvoda, a posebno je izdvojio proizvodnju luka.“

Pravi odgovor na te mudre dvojbe Todori je, jasno, novo je bankarsko zaduženje. Gotovinsko. Samo, nekad su bili dovoljni milijuni, a sad su potrebne milijarde.

Poslovni gubitci, pohlepa i razmetanje traže svoje. Zastarjela i promašena poslovna i ljudska ideologija traže danak. Možda i najavljena inflacija nešto pomogne.

Sjetite li se one šahovske priče (pogodbe). Svaki novi zahvat, dvostruko. I kraj. Zna se kakav.

NANOVO PRORADILI ŽIVOTINJSKI GENI

Od davnina je poznato da je ovjeka stvorio Bog. Onda se pojavio Charles Darwin i dokazao da to vrijedi samo za dio svjetskog puanstva, Ostatak, i to ne mali, sadržajno su samo nešto malo preoblikovane obine, što doma e, što divlje životinje. Jednom rije ju obina stoka.

Za prave ljude, koji niti sumnjaju, niti poriu da su Božje djelo, vrijedi razgovor i raspra, argumenti i dokazi, istina. Poštovanje sugovornika u potpunosti. Dotle oni drugi, životinjski ljudi, poznaju samo laž i razapljene eljusti u koje nastoje strpati sve što misle da bi odgovaralo njihovoj probavi. Bez pardona, pogovora i ograni enja. Uvijek.

Dobili smo ovih dana i najnovije djelo tih životinjskih ljudi. Na svojim le ima, po svojim uvjerenjima. Opet, po tko bi ga znao koji put.

U švicarskom gradu Lengnau zabranjen je koncert hrvatskog pjeva a Marka Perkovi a Thom-

psona koji se trebao održati 24. svibnja 2008. godine. Tobože, strahovalo se od nereda.

Nu, za pravi se povod i za stvarnu nakanu, ipak, ubrzo se saznalo. Nekakav Kurt Schmid, lan gradske uprave, koji ina e nosi ljudsko ime i prezime, dakako da bi se prikrio, izjavio je: „Thompson krši rasne zakone.“ Koje zakone krši naš Marko, koje njihove lanke, stavke i to ke ne uvažava, naravno, nije rekao. A i što bi, kad ga u tome o ito prije e „Geni životinjski“.

Re enom se, od strane toga švicarskog pajde, nije zaboravilo dodati da se je Perkovi proslavio devedesetih godina svojim domuljubnim pjesmama u kojima „glorificira ustaški režim“. Mogli bismo opet upitati: U kojima to pjesmama i kako, s ime i na koji na in, a zašto i ne, ali ne emo. Znamo mi dobro da u svim tim objedama leži dukoba žal za „životom i djelom“ krmka s Dedinja. Uz pomo , duboko vjerujemo, aktualne hrvatske diplomacije napu e-

ne Poglavnikom, oprostite, svjetovane izravnim koljenovi emista a „kula kih“ tavana Jose Tavariša.

Hvala ti Darwine, na vrijeme si nas upozorio s kim imamo posla. Nažalost, nikada te nismo dovoljno ozbiljno shva ali i shvatili. Možda emo se jednom dozvati pameti i tvoje poduke kona no prihvatiti.

ZAHVALA NEPOZNATOM DONATORU

Ovih dana prispjela nam je neobi na pošiljka, osobnom dostavom, ali bez imena pošiljatelja. Pošiljka je sadržala: jedno ra unalo, (RAM 2 GB, 350 GB HDD, Intel Core Duo), 3 LCD monitora 24", laserski pisa , fax ure aj i 4 prijenosna hard diska. Sve "ganc-novo" i najbolje kvalitete.

O ito netko nam želi pomo i kako bi Glasnik bio još bolji.

Hvala mu na ovaj na in, kad mu ve to osobno ne možemo re i.

HARAČ-BANDA

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

SLIKA PRVA:

Mito i korupcija za "kruh i vodu"

NACIONAL novinarskog posravnca IVE PUKANIĆA u svojem NEWS-u od 14. svibnja o. g., donosi naslov "MITO ZA POSAO U HOLDINGU". Članak je svojevrsni oglas kojim mafija poziva zainteresirane za popunjavanje potrebitih radnih mjesta koje potražuju poduzeća ZAGREBAČKI HOLDING - grupe. Posao mogu dobiti oni kandidati koji ispunjavaju "sve kriterije" tih ljudi ovog poduzeća.

Konkurirate li primjerice za radno mjesto vozača ZET-a, osim općih kriterija trebate posjedovati i PET TISUĆA EURA kojim MORATE PODMITITI NEKOG ELNIKA HOLDINGA KAKO BISTE SE ZAPOSILILI NA TOM RADNOM MJESTU... Tekar nakon uplate navedene svote kandidat se može smatrati zaposlenikom Holdingovog poduzeća.

Za posao kosca trave, potrebno je "NADLEŽNOME" u HOLDINGOVU PODUZEĆU "ZRINJEVAC" dati MITO U IZNOSU TRI TISUĆE EURA... I tako to ide u HOLDINGU... Kada se to prošlo u javnosti SLOBODAN LJUBIĆ, tih ljudi ovjek ZG HOLDINGA pred medijima između ostalog izjavljuje:

"To nema veze s mitom. Moje je pravo i odgovornost formirati ekipu koja će kvalitetno obaviti posao. Takvo pravo imaju i moji bliski suradnici. Postižemo dobre poslovne rezultate i naša je politika opravdana."

SLIKA DRUGA:

Mito i korupcija "za zlatne godine"

U METRO EXPRESS-u, kojega izdaje najjača mafijaška medij-ska kuća ovih prostora, EURO-PAPRESS HOLDING, od petka 16. svibnja 2008. godine stoji naslov:

"BANDIĆ USPOREDIO MEDIJE S NACISTIMA"

U podnaslovu piše:

"GRAD ANTI GUČI U NEĆE POKLONITI 8 MILIJUNA EURA, ALI TRAMPA ZEMLJIŠTA NIJE DEMANTIRANA"

U istom članku masno otisnutim slovima se kaže:

"SARKAZAM. Na konferenciji za medije gradonačelnik Bandić više je puta ponovio kako predugovora nema, nego je on jednostavno poklonio 8 milijuna eura."

Prisjetimo se BANDIĆA kako je on kao prvi ovjek grada ZAGREBA, također nadležan i za funkcioniranje ZG HOLDINGA, "zavukao" ruku u džep SVAKOG GRADANINA GRADA ZAGREBA, kako bi podijelio PET MILIJUNA KUNA radnicima SLJEMENA koji nisu željeli napustiti MARKOV TRG. MILAN JE BANDIĆ tada iz neugode "spašavao" Vašeg premijera, a mojega CIPLA OD PORTA.

Eto danas MILAN BANDIĆ više-struki ZAGREBAČKI KUM u maniri MAJKE TEREZE POKLANJA GUČI U OSAM MILIJUNA EURA.

I "SLJEMENAŠE", I GUČIĆA, NAJMANJE JE BRIGI ŠTO SE

U OBA SLUČAJA NAMIRUJU UKRADENOM TUČOM IMOVINOM, KOJOM UPRAVLJA ZLOČINAČKA ORGANIZACIJA NAMELU S MILANOM BANDIĆEM.

Jasno kriminalci: i SLOBODAN LJUBIĆ I MILAN BANDIĆ pozivaju građane da sve nepravilnosti prijave nadležnim institucijama. Policiji, USKOK-u, Državnom odvjetništvu. Sjeđamo se, manjom STJEPANA MESIĆA, unaprijed znaju i kako i na tim mjestima sjede "odgovorni i podobni" ljudi poput USKOK-ovog ovjeka MLADENA KRAJČIĆA ili VINKA MILOVIĆA iz pravosudno-istražnog miljea.

A njihov je ISKLJUČIVI ZADATAK DA "INSTITUCIJE MORAJU FUNKCIONIRATI", NA "SVEKOLIKO" ZADOVOLJSTVO, ZAR NE?

Kriminalce svakodnevno javno razotkrivaju oni kojima postaje očit kuda plovi ovaj HR brod, pa njegovu posadu i kapetana polako, ali uporno usmjeravaju u jedinu za nas građane sigurnu luku-REZALIŠTE.

Na potezu su MARIJAN TOMURAD i ZG-HR POLICIJA.

KAKO SU ONO MILAN KOVAČ, STIPE HRKAČ, JAKO ANDABAK, GROF GEORG ELTZ VUKOVARSKI, MILAN HORVAT, DARKO OSTOJA & COMP. OPLJAČKALI VIŠE MILIJARDI KUNA OD 227.882 HRVATSKA BRANITELJA I PROGNAZIKA (1. dio)

dr. sc. Tomislav Dragun

Hrvatski uljudbeni pokret, udruga za zaštitu prava građana, slijedom nalaza Državnog ureda za reviziju, sudski je zatražio utvrđivanje ništavnim ugovora o zamjeni dionica u kuponskoj privatizaciji zaključanim izmjenama u Hrvatskog fonda za privatizaciju i privatizacijskih investicijskih fondova. Naime, Državni ured za reviziju RH, dotični revizori: mr. sc. Verica Akrap, Mirela Belanić, dipl. oec. i Ivo Hrvat, dipl. oec., te Boro Jaguljnjak, dipl. oec., Ružica Mataj, dipl. oec. i Antun Puljić, dipl. iur., u svom IZVJEŠTU O OBAVLJENOJ REVIZIJI – PROCES KUPONSKE PRIVATIZACIJE, iz veljače 2002. godine zaključio je sljedeće:

„- program dodjele dionica bez naplate nije donesen i objavljen na način propisan Pravilnikom o dodjeli dionica bez naplate,

- cijeli portfelj nije bio prezentiran javnosti,

- zbog neusklađenosti operativnih i knjigovodstvenih evidencija i drugih podataka prezentiranih javnosti, bila je otežana provjera jesu li u procesu kuponske privatizacije uključena sva trgovačka društva koja su trebala biti uključena,

- u postupku dražbovanja nisu sudjelovala sva trgovačka društva

čija je sudjelovanje bilo predviđeno te su uključivane i isključivane dionice pojedinih trgovačkih društava pod uvjetima koji nisu bili dopušteni odredbama Pravilnika o dodjeli dionica bez naplate,

- su utvrđena nesuglasja u pogledu dražbovanih i stvarno prenesenih dionica,

- u procesu nisu sudjelovala isključivo solventna i profitabilna društva, kako je bilo određeno odredbama Pravilnika o dodjeli dionica bez naplate,

- u kasnijim postupcima nije pružena odgovarajuća nadoknada svim sudionicima kojima je trebala biti pružena,

- nadoknade nisu obavljene u skladu s propisima i jasno određenim kriterijima pri čemu svi sudionici kuponske privatizacije nisu bili stavljeni u jednak položaj,

- privatizacijskim investicijskim fondovima omogućena je zamjena dionica, dok pojedincima nije,

- zaključivanjem ugovora sa svakim privatizacijskim investicijskim fondom pojedinačno, pojedini privatizacijski investicijski fondovi stavljeni su u povoljniji položaj dobivanjem dionica veće tržišne vrijednosti, čime je narušena veštignuta uspješnost dražbovanja.“

Sudski postupak na Trgovačkom sudu u Zagrebu je, međutim, zapeo, jer su sporni ugovori nedostupni. Nema ih, ne postoje? Ne, ima ih i postoje, ali su sakriveni u Hrvatskom fondu za privatizaciju i predstavljaju, zamislite, ni manje ni više, nego poslovnu tajnu.

Radi se jednostavno, pučkom prikrivanju, inače zakonski teško kažnjivog, kaznenog djela pljačke i kaznenih počinitelja koji su ju izveli. Nu, što to znači u današnjoj HDZ-SDP Hrvatskoj, kad se to otvoreno čini na korist neokomunističkih bojovnika i novopoenih glavešina-posjednika, uvijek gladnih i (krvo)žednih pitomaca i sljedbenika, tipa i klase, Josipa Broza Tita.

Hrvatski uljudbeni pokret, suglasno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama, Nar. nov. br. 172/03, zatražio je pristup dotičnim ugovorima. Zahtjev je odbio Hrvatski fond za privatizaciju, a na to je uložena žalba. Uslijedit će vjerojatno i tužba Upravnom sudu, jer nije za očekivati povoljan pravorijek Hrvatskog fonda za privatizaciju glede podnesene žalbe.

S kakvim izgledima? Vidjet ćemo. Možda u konačnici zaista bude po onom: „Tko je jamio, jamio je.“ Nu, o tomu više idu i put.

ZADRANI NA BLEIBURŠKOM POLJU

Ivo Matanovi , Zadar

Na tradicijskom pohodu Bleiburgu u 63. obljetnice bleiburške tragedije i ove su godine bili brojni Zadrani. Hodoastili su u Bleiburg, Austrija, da se poklone i odaju dužnu poštunu svim žrtvama bleiburške tragedije. Kao i obično Zadrani u Bleiburg uvijek putuju organizirano. Uvijek s istim organizatorom – Hrvatskim društvom političkih uznika RH i inozemstva.

Istina, u Bleiburg je organizirano hodoastila i jedna manja skupina društva Hrvatski domobran – Zadarski ogranak, a primijetili smo, također da je bilo i individualnih zadarskih hodoasnika, koji su u Bleiburg doputovali svojim osobnim vozilima. Sve u svemu, u svakom slučaju, ove godine bilo je Zadrana daleko više nego ranijih godina, a što odgovara proporcionalno i sveukupnom broju od oko 15 tisuća hodoasnika, koliko ih se ove godine došlo pokloniti žrtvama partizanskih zlikovaca. Uz ovu konstataciju o broju hodoasnika neizbježno je spo-

menuti i sve opetovanije laži koje razna glasila plasiraju u javnost. Permanentno žele umanjiti broj posjetitelja, kad je u pitanju Bleiburg i sli ne manifestacije, a kad se radi o Jasenovcu i Kumrovcu ili eventualnom nekakvom ustanaku tzv. antifašista, onda je ta brojka višestruko veća. Najdalje u tome je otišao riječki Novi list, koji je za Bleiburg rekao da ga je posjetilo jedva 3 tisuće ljudi.

Nasuprot Jasenovcu, gdje također dio hrvatskih državljana i susjednih zemalja dolaze hodoastiti nekim drugim žrtvama koje su umorene od strane tadašnjih vlasti Nezavisne Države Hrvatske, u Bleiburg odlazi dvadeset puta više hodoasnika - i ako je udaljenost od pojedinih gradova i mjesta iz Hrvatske do Bleiburga, također deset puta veća. U ovom je fenomen, da Hrvati radije putuju na daleko dalji i skuplji put da bi se poklonili svojim sunarodnjacima, a u isto vrijeme izbjegavaju posjetiti Jasenovac, gdje su također žrtve bili njihovi sunarodnjaci?

Ima više razloga. Jedan od njih je, što su žrtve Jasenovca bili hrvatski odmetnici i pobunjenici, koji su odbili priznati Nezavisnu Državu Hrvatsku, te su se naslonili na komunizam, na Jugoslaviju (koje je više nije bilo) i na susjednu Srbiju. Dakle, oni su zaslužno morali biti sklonjeni u logore, kako bi bili zaštićeni od ratnih djelovanja na samim bojišnicama. Ne treba smetati s uma, da tadašnji partizani nisu imali nikakve države niti logistike, koja bi im bila baza za izvođenje ratnih operacija, već su djelovali kao najobičajniji banditi, ubojice iz koristoljublja, a uz to su još glumili kako su oni branitelji neke propale Jugoslavije, odnosno velike Srbije. Sve su to radili u sklopu stvaranja velike Srbije iliti Jugoslavije. Govorili su tada, nije važno kako se im se država zvala, samo neka nije Hrvatska.

Eto, vidite, dragi čitatelji, za kakvu su se državu borili ondašnji pobunjenici i odmetnici, a današnji tzv. antifašisti. Zbog tih i takvih postupaka, stvorena je negativna slika o hrvatskim narodom o tadašnjim partizanima, a današnjim tzv. anti-fašistima. Sasvim slučajno oni su došli na vlast, jer im je i tadašnja ratna situacija išla na ruku, da su ih saveznici antihitlerovske koalicije prihvatili kao saveznike – po sintagmi: „neprijatelj mog neprijatelja je moj prijatelj“.

Osim toga, tadašnji partizani, dolaskom na vlast, zločinacima su se obračunali sa svojim sugrađanima, koji su branili svoju državu. I ne samo da su se obračunali s njima već i sa njihovim obiteljima.

Sustavno su ih maltretirali i mladih ljudi, pa i ne mali broj i progonili punih 45 godina. onih najmlađih, koji su bili u pratnji svojih roditelja.

Za kraj recimo još i to, jer je i to neizostavno, da su svi hrvatski mas mediji danas javili, kako je i ove godine na Bleiburgu bilo dosta osoba, a poglavito mladih, obu enih u ustaške odore, što je jedino ISTINA. Dakako da su oni tu istinu izgovorili, kao i obi no, u pejorativnom smislu, što niukom slu aju ne umanjuje njihov smisao. Me utim, i ovoga puta, na svoj svojstven na in novinari su izvijestili svoje itatelje, kako je austrijska policija zabranila pred spomenikom isticati hrvatsko, kako oni vele, nacisti ko i fašisti ko obilježje, što NIJE TO NO. I osobno sam pred spomenikom umorenim žrtvama polagao vijenac sa svojim de kima, a oni su nosili hrvatska nacionalna obilježja iz vremena Domovinskog rata 1941/45.g. i ratne oznake iz Domovinskog rata 1991/95.g. Dapa e, moram i to ista i, da su se austrijski policajci ponašali prema Hrvatima vrlo korektno, reklo bi se, i više nego ljubazno. Bili su susretljivi u svakom pogledu, a poglavito njihovo medicinsko osoblje koji su na samom polju imali razapet sanitetski šator sa svim potrebitim aparaturama za pružanje hitne pomo i, koju, na svu sre u, nisu trebali pružati nikomu. I kad pomisli da sam izvršio s ovim izvješ em, iznena da se sjeti još jedne pikanterije s ovogodišnjeg sve anog hodo aš a u Bleiburg. Primijetio sam da je na hodo aš e došao

Otuda i animozitet ve eg broja Hrvata prema jasenova kim žrtvama, koji e svakim danom biti sve ve i, jer su povijest o stvarnim ratnim doga anjima iz vremena Drugog svjetskog rata po eli pisati neki drugi mla i povjesnici, koji nisu optere eni sa prošloš u, a niti indoktrinirani od strane svojih djedova partizana. Strpimo se još barem desetak godina, pa emonda na TV ekranima gledati drugu sliku i o Bleiburgu i o eventualnim preostalim antifašistima, koji se tada, vjerojatno, ne e više nigdje ni spominjati.

Toliko o tkz. antifašistima i njihovom blebetanju o bleiburškim žrtvama. Mislim da je vrednije spomenuti impresije sa samog mjesta doga anja. Velianstvenom skupu nazo ilo je, kako sam gore ve spomenuo, preko 15 tisu a Hrvatica i Hrvata svih vjeroispovjesti i drugih narodnosti kao što su Slovenci i Austrijanci, što još više potvr uje produhovljenost bleiburškog hodo aš a, a Hrvatima daje potstrek da ustraju u svojim sve anostima. Me u posjetiteljima bilo je, po mojoj slobodnoj procjeni, više od 50%

Što se pak ti e broja sve enika i visokih crkvenih dostojanstvenika i asnih sestara, ove godine bilo ih je daleko više nego je uobi ajeno. Bilo je i politiki govorcancija nekih prvaka politikih stranaka, što baš nije puno nikoga puno impresioniralo. Nu, kada je s propovjedaonice, svojim oštrim, bistrim i nadasve pjesni kim uzvicima progovorio uzvišeni biskup Slobodan Štambuk, nastalo je oduševljenje me u slušateljima Svete mise. esto puta i neuobi ajeno u ovakvim prigodama biskup je pljeskom prekidan, pa je i sam biskup morao intervenirati, zamolivši sve vjernike da ga ne prekidaju, dok ne izgovori do kraja misao, a da to, ako žele, mogu napraviti na kraju njegovog izlaganja. Što je, naravno, s puno poštovanja i obzirnosti prema biskupu i u injeno.

i Dr. Zdravko Tomac, nekadašnji visoki partijski funkcionar u SK koji je, za razliku od ranijeg jednog svog posjeta Bleiburgu, kada je bio „izviždan“ sada je s oduševljenjem bio prihvaćen. I neka mi sad netko kaže, da Hrvati nisu uljudben narod. Poput Isusa, koji je oprostio Svetom Pavlu za preobraćenje i Hrvati oprostite grijehe svome Dr. Tomcu. Bilo bi još transparentnije, kada bi Dr. Z. Tomac zatražio i oprost kod jednog od svećenika, ako to nije već učinio. Dakle, treba se još i ispovjediti kod svećenika za počinjene grijehe koje je počinio kao pripadnik jedne sotonske neznabožske organizacije.

Tada će postati još omiljeniji među me u hrvatskim pukom, a i osobno će smirenije doživjeti i svoj posljednji dan na ovom

svijetu. Bez ikakve ironije od srca mu to želim – vjerujte mi na riječ.

NAŽALOST, TO JE TUŽNA ISTINA

Denis Šešelj, Opuzen

Dana 17. svibnja 2008. godine, u subotu na Bleiburškoj poljani, uz mnoge državne izaslanike za govornicu je izišao i g. Andrija Popovi poznat po nadimku Štroko, za nas u Opuzenu i malo šire!

Sve bi to i bilo normalno da nije navedeni Štroko ujedno istupao i u ime „Po asnog Bleiburškog voda“.

Što tu nije normalno?

Naime, g. Štroko je široj javnosti poznat kao uvijek koji je sa svojom svitom uništio Hrvatski odbojkaški savez (HOS), te ga nakon davanja neopozive ostavke ostavio u golemim dugovima!

U Opuzenu je poznat kao uvijek koji nije imao za kruh unazad nekoliko godina, a da danas raspolaže s mnogim nekretninama i velikim bogatstvom, te da živi na visokoj nozi!

Špekulira se da je taj gospodin, dok je bio šef nekog vladinog Fonda za neki razvoj i zapoš-

ljavanje, razvijao zapravo sebe, te je nakupio novca u dvije godine dovoljno i za svoje prapraunuke!

Da je dao i svojoj partiji. to je jasno, jer je gospodin ostao liše kad je g. Sanader pokrenuo akcije protiv korupcije i kriminala! Predsjednik Sanader bi vjerovatno krenuo u akcijski plan i protiv g. Popovi a ali se boji da akcija ne bi završila na njemu samome, na Bebi u, Šeksu i ostalim likovima koji vode ovu napaćenu zemlju!

Ali sve mu ja opraštam, jer kako se ono kaže narod ga je birao, pa nek krade idu ih 40 godina, baš me briga, budu i narod ima vlast kakvu zaslužuje. Me utim, smeta me, da se BIVŠI KOMUNISTI KI. KOMUNJARSKI, PREDSJEDNIK OMLADINE U MJESNOJ ZAJEDNICI ILI DANAS GRADU OPUZENU IZRUGAVA S GOVORNICE HRVATSKIM ŽRVAMA OD 45. GODINE, PA NADALJE. E, to ne mogu podnijeti!

Istražuju i na in djelovanja Ko-

munisti koje partije iz Doline Neretve sto posto dolazim do zaključka da se niti jedan sumnjivi kadar nije mogao provući, pa postati predsjednik te za neretvanske pojmove velike omladinske organizacije, ako nije dobio ovlaštenje od centralnog komunisti kog tijela, bez obzira što su mislili njegovi mladi komunisti koji sljedbenici u Opuzenu!

Istina je, da je žrtva u Bleiburgu bio stric g. Popovi a preko njih se kostiju imenovani gospodin želi uzdići i na poziciju koja mu nikako ne pripada. Hoću reći, g. Popovi ima živog oca, pa nek se po njemu ravna, jer svi mi imamo nekoga daljeg i bližeg koji je završio na hrvatskom stratištu od 45., pa na ovamo!

Ovim putem naglašavam kako me neugodno iznenadio g. Vukušić koji mu je svojim utjecajem pripomogao da govori s po asnog mjesta, te je doveo u sumnju i svoj rad, jer je otkriveno da novac igra najvažniju ulogu u svemu, pa tako i u situacijama gdje ne bi smio!

O NEMOGUĆEM KONDOMINIJU ANĐELA I VRAGA

Akademik **Mirko Vidovi**

Karl Marx i Friedrich Engels su se narugali Njemcima zbog njihovog mentaliteta po kojemu samo precizne misli mogu biti projektom za siguran posao. Engels se je narugao njema - kom filozofu Duhringu i predstavio njegovo djelo u ogledalu a onda se je tako dobivenoj slici narugao. Karl Marx se je sprdao Feuerbachovoj minucioznosti u razlaganju naravi stvari i pojava, tvrdnjom da marksisti ka filozofija ne ide za tim da objasni svijet, nego da ga mijenja.

Lenjin se je, kao marksisti ki pragmatičar, narugao Njemcima koji, po njemu, nisu bili 'nadahnuti revolucionarnim duhom', pak je ostavio onu svoju sibirsku butadu: 'Kad bi netko zapovijedio grupi Nijemaca da osvoje kolodvor, oni bi najprije kupili ulaznicu i ušli zakonitim putem.

No, sve te poruge i šale je opovrgao Adolf Hitler, socijalista kao i oni prvi, ali u crno-crvenoj 'tehniciji': On je dao, u ime 'Socijalističke radničke partije' zapaliti parlament, a onda je okrenuo istu stranicu i na njoj namr i o petnaest godina njemačke povijesti - pa daj itaj, pa da vidiš da

li je itko od tih gadova bio u pravu i kako!

U dvojbi - kako urediti nacionalnu pragmatiku da bude što manje nesreće i što više općenito koristi: držite se striktno pozitivnih zakonskih propisa, ili radeći 'ad hoc' - kao npr. najnoviji tajkuni po 'tranzicijskim zemljama': mik-mak pa - hamzi ga drp!

A sve to opet može biti i kombinirano po titoističkom receptu 'Kumrova škola': nadrobi se itav jedan 'kurganski tumulus' od deset milijuna zakona i zakonskih propisa, kako to zapisa Dr Josip Županov, pa, po onoj latinskoj 'summum jus summa injuria': kad si na vlasti - radi šta hoće - uvijek se u tumulusu na i opravdanja za to.

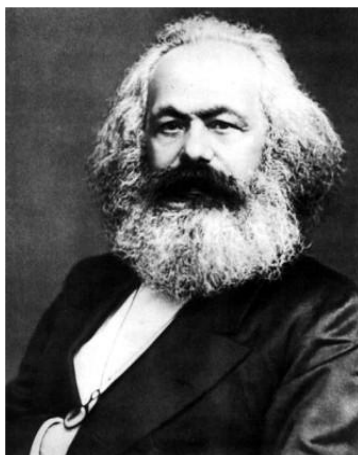
I evo, u toj magli se raspoznaju sjene i neprilike: od Direktora Jožine škole u Kumrovcu, Ivica Račan se pretvori u 'socijaldemokratu'. To no po receptu koji je Dr Ante Pavelić obrazložio u svojoj knjizi 'Doživljaji': Komu sve - komu ništa.

Pa se nakon Račanove smrti tre erazredni (iz trećeg naraštaja) 'titi' ovih zadnjih dana stadoše otimati o - Račanovo naslijeđe! Htjeli bi pod svaku cijenu maskirati pa lakirati crvo-

to nu stolicu na kojoj su sjedili: Tito, Bakari, Blaževići, Tu man pa - Mesić, i na toj stolici 'stabilizirati hrvatsko društvo'. Vidi se da ni jedan od njih nije bio u Jožinoj školi za Račanova ravnateljstva!

Ma nije to stoga što ni jedan od ambiciozne trojke nije bio u Jožinoj školi na zagorskom bregu kod Kumrovcu, nego je nešto drugo posrijedi. Oni misle: najveći postotak birača ne zna šta piše u ideologiji na koju je prisegao Račan i njegovi pret-hodnici. Zar Lenjin nije tražio od boljševika pljačku banaka?! Mislimo na ono glavno, a javno o tome nemojmo govoriti! O čemu se radi?

Među temeljnim premisama marksizma nezaobilazna je i postavka - ODUMIRANJE DRŽAVE! Šta to znači: Uvjermo seljake da će dobiti besplatno zemlju koju žele obrađivati, a radnike da će biti vlasnici tvornica u kojima žele raditi! Zatim im objasnimo kako će, u ime proleterskog internacionalizma, trebati poraditi na tome da se realizira ona marksistička zasada (u 'Komunističkom manifestu'), da - "radnik nema domovine". Zatim će sami

shvatiti da su oni vlast i da samo metodom "diktature proletarijata" (onih koji nose ga e na štapu), "radni ka avangarda" može stvoriti - beklasno društvo i to oko cijele Kugle Zemaljske. Šta ima jednostavnije?

No, nakon toliko muke oko ostvarenja prava hrvatske nacije na samoodre enje, nakon vrlo uspješnog Referenduma za samoo enje (dne 19.svibnja trebalo bi proslaviti - šesnaestu godišnjicu tog povijesnog doga a ja, u kojem je hrvatska nacija po prvi put dokazala da je politi ki

mudrija od svih politikanata kako na unutrašnjem tako i na vanjskom planu!), u povodu kojeg je Ra an izjavio 'Vjesniku' da to ima tek vrijednost 'sondaže javnog mišljenja', a kad je trebalo, u Saboru, ratificirati tu odluku, on je pobjegao vani iz Sabora, kao vrug od tamjana.

I evo ih - na vrhu SDP nije došlo do 'klasne borbe' nego li do upanja oko vlasti! Dobija onaj tko bude što je god mogu e: što više uz narod, a što manje patriot! Jer, ludo bi bilo boriti se za vlast a zaboraviti sve

premise ljevi arske ideologije i direktive koje iz njih proizlaze: glavni cilj ostaje isti - ODUMIRANJE DRŽAVE.

Oni, u kona nici, ne e re i ono o emu uvijek misle - kako postupiti da hrvatske države bude što manje, a proleterskog internacionalizma što više. Do eutanazije naše nezavisne hrvatske države! Pjevaju i sad, ne više 'Juru i Bobana', nego novu himnu iz 'Mo vare': Alaj smo se sastali be ari, pa ni jedan za ku u ne mari!

ZLOČINAC, A POČASNI GRAĐANIN

Branko Stojkovi , Bjelovar

Zna se koji je povod i razlog zašto se Mesi a nakon 17 godina proglašava po asnim gra aninom Dubrova ke županije. Mesi želi sakriti svoje zlo ine iz 1991. godine, kada je kao Predsjednik SFR Jugoslavije i Vrhovni komandant JNA razarao hrvatske gradove: Dubrovnik, Vukovar, Osijek, Bjelovar, i.t.d. Ne samo da je smiješno, nego je ovo i odviše tragi no kada Mesi 12. svibnja 2008. godine postaje po asni gra anin Dubrova ko-neretvanske županije. Mira Buconi , županica uru ila je predsjedniku Republike Hrvatske Stjepanu Mesi u povelju na sve anoj sjednici Županijske skupštine – da se proglašava po asnim gra aninom Dubrova ko-neretvanske županije.

U obrazloženju odluke stoji kako se je isticala Mesi eva uloga u konvoju „Libertas“, koji je potkraj listopada 1991. godine

prvi prošao kroz blokadu koju je oko Dubrovnika postavila JNA. Da se podsjetimo – tih dana je JNA ratno razarala Dubrovnik s kopna i mora. I što se je (tu) uditi, da je Jugo-s-l-a-venska vojska propustila Mesi ev brod. No, danas treba ostati tajna i istina ne smije iza i na svjetlo dana, da se ne bi saznalo što je onda sve radio Mesi . A sada je predsjednik Hrvatske, osaka e ne i uništene... Gra ani zbog duboko usa enog straha (u sebi), ne smiju ni sada o tome progovoriti.

Tražimo da se oduzme Stjepanu Mesi u priznanje po asnog gra anina Dubrovnika.

Pitamo: Kakve Mesi može imati zasluge u ratu (tih dana) kada je on bio na suprotnoj strani – protiv Hrvatske. To je najve i apsurd da se spominju zasluge za „domovinu i grad“. O ito je - da je hrvatski narod duševno bolestan, kada se ne

sje a što je radila Mesi eva JNA. Tada smo svi zajedno trpjeli strahote tog zlo ina. Sad jedan ovjek ispire (opet) mozak itavom narodu od 4,5 milijuna Hrvata. Stoga ni danas nije udno sve što se doga a s Hrvatskom i s Hrvatima. Mesi evo bacanje „pepela“ u lice ljudima je krajnje poniženje. U današnjoj Mesi evoj Hrvatskoj i dalje se nemilosrdno krše ljudska prava i gra anske slobode. Da bi se sve to ispravilo Stjepan Mesi treba odgovarati za svoje ratne zlo ine, a ne da ga se još promi e za po asnog gra anina grada kojega je rušio. Hrvati se i dalje trebaju stidjeti tko im je predsjednik i tko ih vodi.

Napominjemo: Stjepan Mesi je postao Predsjednik SFRJ i Vrhovni komandant 15. svibnja 1991. godine.

NISKI UDARCI

fra Martin Planini , Mostar

Moja javna rije napadnuta je i na Internetu. Ne uzmi em pred internetskim djelatnicima niti sam se povukao nakon njihovih zajedljivih rije i. Evo primjera:

Našao sam na Internetu svoj tekst iz Fokusa: Imali smo svoju državu. To je NDH. Kakva je bila - neka se istraži! Bila dobra ili loša, ona je naša majka. Nema cijene zbog koje bih otkrio njezinu golotinju. Jer mi je ona majka. Navest u primjer. Kad bih sto posto znao za neki ustaški zlo in, tajni, za koji nitko ne zna, šutio bih i ne bih ga otkrio. Jer kad bih to u inio, svoju bih majku razgolitio.

Taj su tekst ispravno citirali: „Udruga za vjersku slobodu u Hrvatskoj“ i „Forum koji raspravlja o Crnoj Gori kao državi“. Spomenuta je Udruga napisala prije navedena citata: Kako ta struja u RKC razmišlja, najbolje oslikava sljede a izjava?

Nije mi jasno što se željelo s tim re i. No, želim lanove te udruge pou iti: Ne pripadam ni jednoj struji u Crkvi. Napisani se tekst ne odnosi ni na vjeru ni na vjerske istine. Ako ja mogu jesti i piti kao i ostali ljudi, mogu

i slobodno misliti, i to mi se ne smije osporiti. A pogotovo iz konteksta mi tekst istrgnuti. I bezvezno me kritizirati. Jer, ispravno citirati, ne zna i pošten biti i pošten ostati, kad se krije druga strana citata koji tuma i prvi dio doslovno citirana teksta.

Forum koji raspravlja o Crnoj Gori kao kvazi državi“, popratio je moj doslovce navedeni citat rije ima koje ne bi ni pas s maslom pojeo. Ne u s nepotpisanim ulaziti u polemiku nego u svom ispravno citiranom tekstu dodati što je nehotice, hotimice, namjerno, zlonamjerno ispušteno. Ne pristajem ni uz ijednu od nabrojanih mogu nosti.

Ostavljam sud itateljima. A itatelji mogu vidjeti pravu istinu tek onda kad ispravno citiranom tekstu dodam ono što se nije smjelo ispustiti, ako se odlu ilo o meni nekakav sud donositi.

Evo doslovce citirana teksta: Imali smo svoju državu. To je NDH. Kakva je bila - neka se istraži! Bila dobra ili loša, ona je naša majka. Nema cijene zbog koje bih otkrio njezinu golotinju. Jer mi je ona majka. Navest u primjer. Kad bih sto posto znao za neki ustaški zlo in, tajni, za koji nitko ne zna, šutio bih i ne

bih ga otkrio. Jer kad bih to u inio, svoju bih majku razgolitio.

Pošteni e itatelji druk ije prosuditi moj tekst od spomenutih, ali anonimnih prosuditelja i ne e mi zamjeriti što ne bih otkrio ustaški tajni i samo meni poznati zlo in, kad pred sobom imaju etrdeset i pet-ljetnu šutnju o javno (u) injenim zlo inima o kojima se nije smjelo zucnuti. Ni tajno. A im spoji u jednu cjelinu citirano i propušteno, nadam se da e im pošteni itatelji zamjeriti i zbog krive interpretacije i zbog propuštena teksta koji daje druk iji ton ispravno citiranom tekstu.

Svaki e dobronamjerni itatelj vidjeti kako druk ije zvu i doslovce citirani tekst kad mu se doda što se nije smjelo ispustiti: A kad bi netko za taj ustaški zlo in kazao da je etni ki, usprotivio bih se i kazao: Ne, nije etni ki nego ustaški. A zašto? Ne smije naša zlo a pasti na drugoga. Ve i je zlo in svoju zlo u svaliti na drugoga negoli tu istu zlo u u initi.

Tekst sam, iako polovi no citiran, naveo poradi ilustracije onoga što sam kazao kako me u mom uvjerenju ništa ne e smesti. Ni autori ovoga teksta ne e posti i moje povla enje nego e doživjeti moj napad i prosudbu javnosti.

Na temelju onoga što je, nema dvojbe, ispravno citirano ostajem i uz taj citat do trenutka kad e autori internetskog teksta napisati sve mane svojih roditelja, osobiti majki i objaviti ih u svim medijima kao udarne vijesti. Tko to uradi imat e pravo i na onakve kvalifikacije.

Budu i da se ovdje ne radi o biološkoj majci, o ekujem, uz poštovanje srpskog naroda kao naroda, od srpskih autora internetskog teksta da, nakon svoga autenti noga predstavljanja, iznesu sve zlo ine koje su doista u inili pripadnici srpskoga naroda. Ne u tražiti tajne zlo ine za koje osim njih nitko ne zna nego samo javne. Pokolj Židova u Beogradu. Izvještaj Hitleru „o rešenom jevrejskom pitanju“. Neka ukore i lovce na zlo ince što isti ti lovci nisu ak ni pokušali na i nijednog zlo inca u Srbiji, unato injenici da je ta Nedi eva Srbija potamanila sve Židove. Neka otkriju, ništa ne taj e i, etni ke zlo ine na obali rijeke Drine. I im to u ine, neka obavijeste britanske fotografe o beogradskoj laži. Jer, kad je Drina odnijela katoli ke i muslimanske leševe u Savu, Sava u Dunav, a Dunav u Beograd, Beograni su pozvali britanske fotografe da fotografiraju leševe Srba koje su ustaše poubijali na obali rijeke Drine. Neka ukore današnje srpske elnike što nisu pustili me unarodnim imbenicima da vide što se dogodilo u Dalju i elijama i upute ukor internetskim mutikašama što mi prigovaraju za skrivanje tajnoga zlo ina, a ne kritiziraju svoju stranu što je sakrila javno u injene zlo ine od me unarodne javnosti. Neka tako er požale što su protjerani nedužni Hrvati iz Banjalu kog podru ja i neka objasne javnosti zna enje etni kog plana „Spaljena zemlja“. Kad sve iznesu pred javnost neka se slože s internetskim tekstom, ali do potpunoga citata koji ponosno donosim: Imali smo svoju državu. To je NDH. Kakva je bila – neka se istraži! Bila dobra ili loša, ona je naša majka. Nema cijene zbog koje bih otkrio njezinu golotinju. Jer mi je ona majka. Navest u primjer. Kad bih sto po sto znao za neki ustaški zlo in, tajni, za koji nitko ne zna, šutio bih i ne bi ga otkrio. Jer kad bih to u inio svoju bih majku razgolitio. A kad bi netko za taj ustaški zlo in kazao da je etni ki, usprotivio bih se i kazao: Ne, nije etni ki nego ustaški. A zašto? Ne smije naša zlo a pasti na drugoga. Ve i je zlo in svoju zlo u svaliti na drugoga negoli tu istu zlo u u initi. Prije imo sada na Glavaša. Zamjeram bra i Srbima što ga nisu optužili odmah nakon rata. To je bila njihova dužnost. Da su ga Srbi optužili za zlo in i da sam ja bio tu, i vidio taj zlo in, svjedo io bih protiv Glavaša na

za neki ustaški zlo in, tajni, za koji nitko ne zna, šutio bih i ne bi ga otkrio. Jer kad bih to u inio svoju bih majku razgolitio.

Kad sam ve pred pošenu itateljsku javnost stavio cjeloviti citat, stavit u pred nju i svoj cjeloviti lanak, objavljen u „Fokusu“ br. 314., od 19. svibnja 2006., str, 33., stupac III.:

Skidanje imuniteta - Glavaš i bra a Srbi

Zamjeram bra i Srbima što Glavaša nisu optužili odmah nakon rata. To im je bila dužnost.

Ovih dana pojavilo se nešto neo ekivano. Sinovi otkrivaju golotinju svoje majke – Hrvati svoje Hrvatske. Ne radi se o pojedincima nego o službenim njezinim predstavnicima. Oduzeti imunitet Branimiru Glavašu grani i s velikim zlo inom. No ijim? Znat e se! A ho e li biti kasno? Da bih ovo objasnio poslužit u se našom prošloš u. Imali smo svoju državu. To je NDH. Kakva je bila – neka se istraži! Bila dobra ili loša, ona je naša majka. Nema cijene zbog koje bih otkrio njezinu golotinju. Jer mi je ona majka. Navest u primjer. Kad bih sto po sto znao za neki ustaški zlo in, tajni, za koji nitko ne zna, šutio bih i ne bi ga otkrio. Jer kad bih to u inio svoju bih majku razgolitio. A kad bi netko za taj ustaški zlo in kazao da je etni ki, usprotivio bih se i kazao: Ne, nije etni ki nego ustaški. A zašto? Ne smije naša zlo a pasti na drugoga. Ve i je zlo in svoju zlo u svaliti na drugoga negoli tu istu zlo u u initi. Prije imo sada na Glavaša. Zamjeram bra i Srbima što ga nisu optužili odmah nakon rata. To je bila njihova dužnost. Da su ga Srbi optužili za zlo in i da sam ja bio tu, i vidio taj zlo in, svjedo io bih protiv Glavaša na

sudu! Tuže ga Srbi koji imaju pravo na to. udno mi je kad je ve Glavaš bio zlo inac što ga naše pravosu e nije optužilo prije nego je ušao u Sabor i postao saborski zastupnik. Zlo inac nije smio u i u Sabor! Postavljam pitanje državnim institucijama – što ste primili zlo inca u Sabor – sramite se i stidite!? U ovoj situaciji, kad ga ve izvodite pred sud, ne izvodite ga da biste kaznili zlo inca nego da biste se svidjeli našim neprijateljima ili zbog ne znam ni ja kojih razloga. U ovom slu aju, da sam bio na licu mjesta i vidio Glavaša da ini zlo in, ne bih protiv njega svjedo io pred sudom! Zbog istog razloga: ne otkrivam golotinju svoje majke. Današnja Hrvatska je partizanska, ali je moja draga majka.

Nisam se povukao niti se želim povu i, unato uvrjedama. Osta jem uz napisano, pa makar moje napisano opet bilo napadnuto. Borim se do zadnjega daha i ne samo do zadnjega daha. Borim se do an eoske trube, jer i nakon smrti se živi, a živi se, premda na drugi na in.

- Udruga za vjersku slobodu u Republici Hrvatskoj PDF] Untitled i Crna gora kvazi država, rekoše Srbi - Forum.hr i Crna gora kvazi država rekoše Srbi [Tekst verzija] - Forum.hr.

REQUIEM ZA „OTROVNU GUJU NA CRO-NJEDRIMA!“

Damir Kalafati, Samobor

Ima jedan lijepi narodni izraz za osobu koju neprestano ('o eš/ ne eš) gledaš na tv-u, slušaš preko radija, pratiš njegove mudrolije po Fer(k)-al-u i inom sme u, pratiš njegove pressice za „neovisni hrvatski tisak“ ... naime, za takvu osobu mudri narod bi kazao: „povla i se k'o pasji drek po cesti!“

Eto ukratko, takav je bio naš prekaljeni borac za Ha-Ha-Srpska prava, drug Žare!

Obra aju i se svojedobno majkama poginulih hrvatskih branitelja, optužio ih je - morbidno i uvredljivo - kako nisu bile majke-mirotvorke nego pa e militantno nastrojene majke jer su svoje sinove nastojale izvu i iz jednog (agresivnog) rata i baciti ih u drugi, po njemu takozvani (pro-ustaški!?) Domovinski rat. Njemu su i danas, srbo etni ki agresori i branitelji hrvatske grude, isto kao i osovini Savo Strbac/CdP-e, jednaki zlo inci!

Manjkalo je samo da taj sionski mudrac majke branitelja progla-si sudionicama zlo ina kog poduhvata u (-)etni kom iš enju SAO-Krajine.

Time je pokazao svoj 'puni legitimitet borca za ljudska (itaj srpska, op.a.!) prava'!

Ali ne, ne, nije to bio nikakav govor mržnje, prije bi takvu opskurnu izjavu mogli personificirati siktanjem guje otrovnice udomljene na hrvatskim njedrima (kako je to lijepo kazao Andrija Hebrang!)

Takva njegova izjava nije bila nikakva spektakularna novost kada se prisjetimo što je prof. Žare govorio prije šest godina povodom slu aja generala Jan-ka Bobetka u intervjuu (-on to naziva ak i stru nom studijom-) za jednu poznatu ORJUNA-šku tiskovinu, vrijie aju i jednakim napuhanim stilom ne samo mrtve ljude nego i cijeli hrvatski narod.

Pa pro itajmo još jednom što je taj duševno bolesni jugo-nos-talgi ar izvalio u svom odanom glasilu, ponedjeljak, 14. listopada 2002. g.:

“Budu i da nitko nije osu en za ratni zlo in - on bi hrvatskom narodu i sudio - odgovornost je za to automatski preuzela zajednica, odnosno država Hrvatska (ili militantni, proustaški nastrojen hrvatski narod, op.a.!) koja se više ponašala kao navija ka skupina negoli kao država. A budu i da su po zapovjednoj, vojnoj i realnoj liniji prvi, drugi i tre i ovjek mrtvi, mislim na Tu mana, Šuška, ervenka ... (koje je vrag odnio kako je to figurativno kazao jednaki mu croatofob-kolumnist Jurica Pavi- i !), ostao je Bobetko. Može biti sumnji u konkretnu, osobnu odgovornost generala Bobetka, ali nema sumnje u odgovornost Hrvatske. To je ono što treba jasno re i“.

Tako je veoma jasno zborio jedan Židov podrijetlom, prozi-

vaju i za zlo in svoju Domovinu Hrvatsku (-uvjetno re eno, on je i hrvatski gra anin-), koji i dan danas nari e za propaš u nikad prežaljene i utopijske:

Ujedinjene Jugoslovenske Demokratske Inicijative '88.g. (UJDI ...ga!), iji je i bio glavni utemeljitelj uz asistenciju 'srpskog prote' Milorada Pupavca!

Ali, bez brige, ovaj „drek e se i dalje valjati po hrvatskoj cesti“, izdajni ki Juda e uvijek na i neke nove mentore/sponzore za šaku prljavih škuda, sutra e to biti kod 'registriranog narko-mana' Pukija u njegovu i Me-si evu 'Nacionalu'...

Ipak ostaje jedna nerazjašnjena enigma:

Kako su se to mogli razi i dva ugledna sveu ilišna profesora a lvo je za bra nu družicu odabrao upravo Žaretovu raspuš(t)enicu, Nadeždu a inovi ; oni su prema tomu „uža svojta“ jer ih veže stras(t)-na ljubav iste sudbonosne žene (JEDNO-RUPI I, kazao bi prosti puk!)

Me utim, da bi se kontinuitet djelovanja HH-Ovaca jednakom anti-hrvatskom ideologijom i dalje nastavio najbolje bi bilo da abdicira i ameri ki profesor s Yale-a, politi ki konvertit(?) lvo Banac pa da umjesto njega ta „Udruga HHO-jebivjetara“ izabe-re šarmantnu Vesnu Teršeli iz Centrale za mirovne studije zva-ne DOCUMENTA.

Njoj bi i u znak priznanja za svekoliku hrvatsku katarzu trebalo dodijeliti minijaturnu statuu hrvatskog viteza Jure Franceti-a, hrabrog zapovjednika ustaško/muslimanske Crne Legije, legendarnog branitelja Sarajeva

od etni kih kolja a u rano prolje e 1942. g., sic.!

Ustvari, umjesto Requiem-a prigodna bi bila jedna lijepa pjesma koju je napisao Jakov Tomasovi , pjesnik i knjižni ar iz Omiša (1882.-1962.), a zove se:

**„Razgovor s mojom
cipelom“
(ulomak)**

Gurnuli smo kamen ('drek')
u stranu
mnogi kamen s puta;
i mišljasm: prolazi bit e
iš i....
A nalazismo ih naprotiv

sve više zavaljene i
prohodne teško.

Blato ('drek') smo gazili
kaljavo,
misle i: utrenik stvaramo
onim,
što iza nas e do i,
a ne pomišljasm na to,
da gaženo postaje sve više
memljivo i crno.

A kada nai asmo u
tjesnacima
na stvora , ovjeku sli na
(Žare!),
ali bez ki me i bez pogleda
ravna,
udarcem ga tvojega šiljka
odbacismo,
misle i da tako ništimo

sjeme kukavno.
Al' vidjesmo, što do tada
vidjeli nismo,
itave redove u stavu
ekanja
cijelova tvojega vrška,
cipelo moja!

Pa zbrajaju i stavke
uspjeha naših,
ispod crte niže se zbroj
vrijednosti udne:
na tebi, cipelo, rupa,
na mojoj nozi žulj!

(NE)JASNE PORUKE IZ JASENOVCA

Rudi Tomi , Kanada

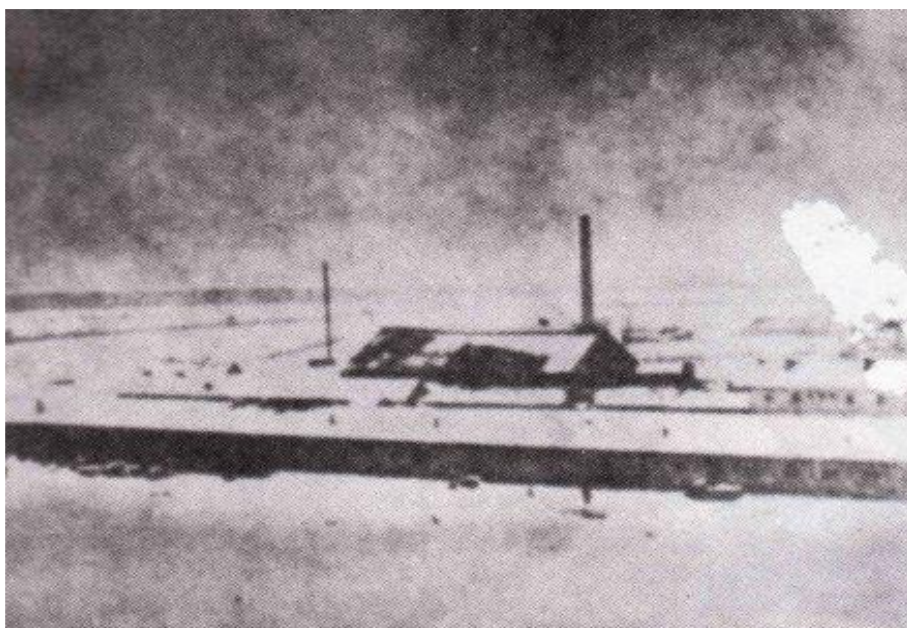
Komunisti ke vlasti u Jugoslaviji institucionalizirali su koncentracioni logor u Jasenovcu kao politiku tvornicu za fabriciranje mržnje i manipuliranje s numeriranjem žrtava koje su bile zatočene i pogubljene.

Jasenovac nije bio ni za vrijeme Jugoslavije supsumiran kao mini Auschwitz, odnosno Memorialni muzej žrtva Holokausta u Poljskoj, zbog politike nemoralnosti „hodoasnika“ koji su pohodili u stratište (i sada to ine prigodom svake obljetnice) radi poticaja za odmazdu, a ne zbog odavanja po asti poginulima ije kosti ne zovu na osvetu nego svjedo e o zlo inu – da se više nikad ne ponovi.

Jasenovac je tako er pun nejasno a, jer svaka skupina, iji su lanovi nacionalne pripadnosti stradali u tom logoru, nastoje prikazati da su njihove žrtve bile

najbrojnije i da su bili najmu - nije pogubljeni. Nisu samo zatočnici u Jasenovcu bili Srbi, Židovi i Romi, nego je me u njima bio i stanoviti broj Hrvata, Maara, Poljaka i pripadnika drugih narodnosti, pa ak i Nijemaca, koji su se borili protiv Nezavisne Države Hrvatske, a ne samo protiv ustaškog režima.

Nitko ne porie niti opravdava po injeni zlo in u Jasenovcu, jer me u politici kim neprijatelji ma bilo je mnogo nevinih osoba, ali isto tako srbokomunisti ne mogu opravdati ni im, pa ni Jasenovcem zlo ine koje su izvršili pokoljem hrvatskog puka u Bleiburgu, Koloni smrti, te masakrom u Vukovaru i Srebrenici.

Jasenova ke komemoracije su provokacije

Svake godine na obljetnici za Jasenovca žrtve lešinari raspisuju nove insinucije s nakanom da se nanese što veća šteta ne samo državnosti hrvatskog naroda, nego hrvatskom narodu kao takvom, nastoje i istodobno da se oni i njihovi ortaci na leševima žrtava izuzmu, ili u krajnjem slučaju opravdaju s izgovorom za odgovornosti genocida nad hrvatskim narodom.

Ovogodišnje okupljanje komunistički u Jasenovcu, za koje ne možemo reći da je bilo komemorativno nego, dapače, bilo je prosta komunistička „antifašista“ koji su optužili katoličku Crkvu u Hrvata, zbog „koljača u Jasenovcu koji su nosili križ i Bibliju“.

Nedokazane tvrdnje:

- da su „ustaše imale izdašnu pomoć u dijelu katoličkog klera, koji i danas kao posljednji bastion brani taj poredak“;
- da su „mnogi svećenici unutar ustaškog pokreta organizirali ustaške organizacije, vršili pokolje“;
- da su „neki i sami sudjelovali kao ubojice u ovom logoru“, bile su samo dio optužbi protiv Fumića, predsjednika bivšeg eničkog SAB-a, bivšeg vojnog sudca u komunističkoj Jugoslaviji i posljednjeg komunističkog sekretara pravosuđa, izrečene pred skupom u Jasenovcu. Ovakvi, kao Fumić, su sudili hrvatskom narodu i još i danas uživaju partizanske privilegije!

Dan nakon skupa u Jasenovcu bila je promocija udbaškog pamfleta kopiranog iz 1946. pod nazivom: „Dokumenti o protunarodnom radu i zločinima jednog dijela katoličkog klera“, gdje

su pred okupljenih stotinjak omladinjaka partizana, Fumić, Erceg, Horvat, Magić i drugi bezbožnici istresali besmislice i uvrede na račun katoličke crkve i hrvatskog naroda.

Nije se nijedan od nazora partizana, odnosno Mesijevih „antifašista“, prisjetio da se osvrnu i na knjigu „Hrvatski Martirologij XX. Stoljeća“ u kojoj su prikupljeni podaci o ukupnom broju mučenika Crkve u Hrvata. U knjizi su navedena imena 663 mučenika, među kojima je bilo biskupa, svećenika, redovnika, bogoslova, asne braće i sestara koji nisu bili „koljači s križem i Biblijom“, nego su zvjerski ubijeni upravo zbog toga križa, jer su bili hrvatski dušobrižnici. Bezbožnost stvara sotonu od ovjeka.

Komemoracije hrvatske tragedije u Bleiburgu

Nakon Jasenovca pogoda slijedi hrvatsko hodočašće u Bleiburg, gdje se svake godine okupi mnoštvo svijeta u molitvi za hrvatske mučenike, zarobljenike, koje su partizani pogu-

bili samo zato što su bili Hrvati. Netko će odmah napraviti usporedbu između Jasenovca i Bleiburga, ne samo u broju žrtava, naime mučenika nego i u tumačenju zločina i opravdanja zločina.

Tito nije nikad došao na komemoraciju u Jasenovac, a bio je nazor na mnogim obljetnicama svih ofenziva gdje su bile odavane poginulima drugovima. Tito također nije davao veliki naglasak na Jasenovcu, koliko su to činili Srbi i Židovi, jer bio je svjestan da su žrtve bile multiplicirane, a nije imao snage da ustanovi pravo injenično stanje. S tim više prešutivao je čak i spominjanje logora, jer su i u Jugoslaviji bili koncentracijski logori za koje se nikad nije ustanovilo koliko je u njima stradalo ljudskih života.

S druge strane izgledalo bi preglupno da pobjednici, koji su ustoličili vlast, umnožavaju broj svojih žrtava, jer to nitko u povijesti nije činio, dapače, smanjivali su i stvarni broj žrtava kako bi ispalo da su bili ratoborniji i imali bolju strategiju.

S toga se ne može usporediti Jasenovac sa Bleiburgom niti u odnosu na broj žrtava, niti na sukladnost okolnosti, jer Jasenovac je bio logor za vrijeme rata, a Bleiburg je bio ljudska klaonica nakon oslobođenja i uspostave državne vlasti u Beogradu.

Za vrijeme Jugoslavije bilo je zabranjeno Hrvatima iz domovine hodoaše u Bleiburg, ali stoga su dolazili hrvatski hodoasnici iz cijelog svijeta na misno slavlje i odavanje poginulim muenicima.

Od polovice devedesetih godina prošlog stoljeća a komemoracija žrtvama Križnog puta i Bleiburga održava se pod pokroviteljstvom Hrvatskog sabora, tako je glavna svečanost, na zahtjev biskupa, po novom zakonu, ove godine biti u subotu 17. svibnja, a ne nedjeljom kako je to bilo uobičajeno.

Kako izjednačiti žrtve u Hrvatskoj?

Nijemci i Francuzi koji su bili stoljeće ima neprijatelji i u ratovima izgubili milijune ljudskih života, pokupili su kosti poginulih vojnika s jedne i druge strane i po-

digli im zajednički spomenik u Francuskoj.

Ako dva naroda, koji su stoljećima živjeli u neprijateljskim odnosima, mogu biti zajedno u molitvi za svoje pokojne, to je dokaz njihove vjerske tolerancije i potvrda civilizacije. Doim u Hrvatskoj na jednoj se strani nalaze bezbožnici, koji ne vjeruju u Boga, vrijeću katolike dušobrižnike, a prigovaraju elnicima Crkve u Hrvata što se ne odazovu pozivu i doim na obljetnicu u Jasenovac. Na drugoj strani nalaze se vjernici, koji su spremni oprostiti, u ime žrtava, po initeljima zločina, kako bi se obratili i spasili se od vje nog pakla.

Sramotna je bila izjava predsjednika RH Stjepana Mesića, koji je na skupu nacionalnih manjina u Glini rekao „Oti i u u Bleiburg kad se utvrdi tko je ubijen i tko su po initelji.“ Tko e ustanoviti koliko je ubijeno hrvatskih zatoenika? To sigurno ne znaju ni oni koji su ubijali, jer ubijao je tko god stigne onog koga je stigao.

Stjepan Mesić, kojeg je hrvatski narod izborima (2X) izabrao za predsjednika Republike Hrvat-

ske nije toliko malouman da nije svjestan svojih riječi i, jer s ovom reenicom on je omalovažio žrtve i skinuo odgovornost s po initelja, jer po zakonu „ovjek nije kriv dok mu se ne dokaže krivnja“. Dakle, dok se ne utvrdi „tko je ubijen“ – nema žrtava u Bleiburgu i na Križnom putu, a dok se ne utvrdi „tko su po initelji“ – nema odgovornih za zločin! Koga su komunisti kaznili za zločin u Bleiburgu? To je Mesić u izgovor za nedolazak u Bleiburg, a bio je toliko puta u Jasenovcu, gdje ni Tito nije nikad došao zbog lažnog broja žrtava, za koje se Mesić ne trudi utvrditi – tko je ubijen i tko su ubojice!

Ego te monere possum, corrigere non possumo. (Ja te mogu opomenuti, ispraviti ne mogu).

Trebali bismo uti vapaj hrvatskih mućenika, ije su kosti rasute diljem svijeta, koji pozivaju da se prestane manipulirati s njihovom prolivenom krvi, jer me u mrtvima nema nikakvog spora, samo me u živima postoji ljudska nepodnošljivost, mržnja i osveta.

Sudbonosne prijelomnice u Zapadnoj Bosni (1. dio)

Borna

Anto Orlovac: „Procvat - propast - obnova - Kratka povijest katolike župe Bosanski Petrovac – Drvar“ (Rimokatoliki župni ured Drvar), Drvar, 2001. str. 159 + XIII

Dr. Anto Orlovac (Bukovica, 1947.), svećenik, generalni vikar banjolučke biskupije, uzredovite svećenike dužnosti bavi se također znanstvenim i publicističkim radom. Doktorirao

je u Innsbrucku (1977.) disertacijom o osnutku banjolučke biskupije, autor je više znanstvenih radova u periodici. Nedavno je (1999.) objelodanio izvanredno vrijednu knjigu „Banjolučki martirologij - Svećenici banjolučke biskupije - žrtve ratova dvadesetog stoljeća“, Banja Luka - Zagreb 1999

Nova knjiga, „Procvat - propast – obnova“ predstavlja tešku i traganu prošlost župe Bosanski

Petrovac - Drvar. U okolici Bosanskog Petrovca i Drvara utvrđeni su ostaci srednjovjekovnih crkava. Može se držati prilično pouzdanim da je na prostoru današnjeg Petrovca postojala crkva sv. Petra, koja se u vrelima spominje 1334. godine. Turci su taj kraj osvojili između 1520. i 1530. i tamo organizirali kadiluk Novosel. Sadašnji pravoslavni samostan Rmanj, na ušću Unca u Unu, kraj Martin Broda, bio je neko

katoli ki samostan.

Zbog turskoga osvajanja tih krajeva katolici se iseljavaju prema zapadu i sjeveru. S Turcima i kasnije dolazi pravoslavno stanovništvo u ve em broju i tako se mijenja kako vjerska, tako i etni ka slika toga kraja.

Dolaskom austro-ugarske vlasti prilike se znatno i višestruko mijenjaju. Godine 1892. utemeljena je župa sa sjedištem u Risovcu-Zelinovcu koja se imala pastoralno brinuti za sve katolike u kotaru Petrovac. U tre em poglavlju Orlovac izlaže o župi u Bosanskom Petrovcu. Župa je utemeljena 1906. godine, obuhva ala je podru je Oštrelja i Drvara. Godine 1928. sjedište župe preneseno je u Oštrelj, koji je negdje na pola puta izme u Petrovca i Drvara, osim toga, u Petrovcu je bilo samo 15 katoliki obitelji, a na Oštrelju oko 150. U Drvaru je crkva blagoslovljena 18. rujna 1932. godine. Župnik Waldemar Nestor prenio je sjedište župe 1936. godine u Drvar. Naime, Drvar je još 1924. godine imao oko 2.000 vjernika.

U etvrtome poglavlju autor razlaže o uništenju petrova kodrvarske župe. Pobuna etnika i komunista, koji su ispo etka sura ivali, zapo ela je u Drvaru i okolici 27. srpnja 1941. kada je došlo do krvoproli a. Župnik Waldemar Nestor strijeljan je toga 27. srpnja 1941. godine sa skupinom svojih župljana. Za grob mu se ne zna, vjerojatno je završio u jami Golubnja a kod Trubara. Taj dan krvoproli a, 27. srpnja, godinama se službeno slavio kao državni praznik. Na samom po etku rata ubijeno je oko 100 civila kojima su poznata imena i prezimena. Ubijanja su nastavljena i kasnije. U Drvaru je ubijeno oko

350 katolika.

Župnik u Bosanskom Grahovu, Juraj Gospodneti , ubijen je 27. srpnja 1941., a župnik u Krnjeuši, Krešimir Bariši , mu en i pogubljen je tamo 9. kolovoza 1941. godine. (O stradanju župe Krnjeuša nedavno je izašla knjiga Josipa Jurjevi a „Pogrom u Krnjeuši 9. i 10. VIII. 1941.“, Zagreb 1999.). Katolike crkve u Drvaru i Petrovcu srušile su onodobne vlasti 1949. godine. Župni stan i kapelica na Oštrelju srušeni su odmah po etkom rata.

Nakon 1945. godine tamo više i nije bilo stalnog sve enika, a i dolasci sve enika sa strane su bili rijetki. Ostalo je tako pola stolje a. Nitko poslije nije u ime Crkve uspio uspostaviti kontakt s malobrojnim vjernicima u Drvaru, iako se još osamdesetih godina pri alo da ih tamo ima odre eni broj, te su oni postali žrtve sustavne ateizacije u vrijeme komunizma.

Godine 1991. u Hrvatskoj je stalno živjelo 433 Hrvata ro enih na podru ju petrova ke op ine.

U drvarskoj op ini bilo je 1981. godine 62 Hrvata, od toga u samom gradu Drvaru 42 Hrvata, ostali su bili u deset drugih mjesta drvarske op ine; 1991. godine broj Hrvata je spao na 33, od toga u samom Drvaru (službeno je to bio Titov Drvar)

24, a preostali su živjeli u drugih šest naselja op ine. 1991. godine u Hrvatskoj je stalno živjelo 309 Hrvata koji su ro eni na podru ju drvarske op ine.

Tijekom zadnjega rata našli su u Drvaru smještaj prognanici iz pedesetak bosansko-hercegova kih župa. Tako je župa obnovljena 1995. godine. O Boži u 1996. godine u župi je utvr eno 766 obitelji s 2.356 lanova, a 1997. broj obitelji je porastao na 1.341 obitelji s 4.465 lanova.

U drugom djelu knjige nalaze se dokumenti. Držim posebice važnim dokument br. 2 - Popis duša župe Zelinovac 1893. godine, kada je župa brojila 678 katolika (bez inovništva) radi usporedbe o nestajanju katolika na jednom podru ju. Tako er je od posebne važnosti i dokumenat br. 6. - Katolike žrtve iz župe Bosanski Petrovac u Drugom svjetskom ratu, u kojem se daju sažeti raspoloživi podatci o žrtvama.

Knjiga je opremljena sažetkom na engleskom i njema kom jeziku te fotodokumentacijom. Pisana je znanstvenom metodologijom. Autor je, na sažet na in, uspješno predstavio jedno podru je gdje su nemili tijekom društvenih i politi kih doga anja izravno utjecali u jednom dužem razdoblju na nestajanje katolika.

OSEBUJNOSTI HRVATSKOG JEZIKA - NISMO MI NA MORAČI!

Prof. Marijan Krmpoti, Zagreb

Pitaju me ljudi poznajem li ja dr. Matu Kapovića, asistenta na Odjeku za lingvistiku Filozofskog fakulteta u Zagrebu. A zašto me to pitaju? Pa zato što je taj gospodin u salonu Matice Hrvatske dne 7. veljače 2008. održao predavanje da svatko ima pravo govoriti kako hoće. Kako po dr. Mati Kapoviću u pravilnoga hrvatskoga više nema, prisiljavati nekoga da govori pravilno hrvatski, kaže dr. Mate Kapović – je fašizam. To ne tako: „To je FAŠIZAM“. Zgraža se u Hrvatskom Slovu 9.5.2008. godine Krešimir Marić.

Za lanove SKJ ija je ideologija bila na crti do iztrage naše i zato neodvojiva od velikosrbske, komunisti su postali instrumentom velikosrbskih interesa, pa sve što je hrvatsko za njih je bilo fašističko, čak i naš materijalski hrvatski jezik. Prali su nam mozak da „nije važno kako govoriš – glavno je da se razumemo“ i Udba je vodila brojitbu o svima koji su se borili za ravnopravnost hrvatskog jezika. A mi smo se s njihovim metajezičkom, kentaurskim, kako ga naziva prof. Tomislav Ladan, ovako izrugivali: „Govori bre srbski da te ceo svet razume“!

Bilo je to, vjerojatno, prije rođenja gospodina asistenta Mate Kapovića, pa njegovo jezično naukovanje godine gospodnje 2008. za nas nije ništa novo. Lingvističko nametanje politikog unitarizma toliko je staro da nama zaudara po strvini koliko i obje Jugoslavije. Nu, ipak, dne 7. veljače 2008. nam je dr. Mate Kapović nakon 41 godine i

nehotice otkrio tajnu zašto je u Saboru SRH nezavisni zastupnik drug Stjepan Mesić 30. 4. 1967. tražio „da se ne samo društveno i politički osude stavovi i podpisnici Deklaracije, nego da i tužilaštvo (hrv. = tužiteljstvo) pokrene krivični (hrv. = kazneni) postupak protiv odgovornih osoba“, t.j. progon podpisnika Deklaracije o hrvatskom jeziku. Pa, naravno, samo zato što su za sve kentauraše podpisnici Deklaracije – koji su htjeli hrvatskom vratiti njegovu samosvojnost i ravnopravnost – bili fašisti!

Tako se i meni osobno događalo kada bih pisao o hrvatskom da su me kentauraši (kentaur = pol bestija pol ovik) i srboslavi prozivali raznim pogrđnim imenima. U FERAL TRIBUNU esto sam za njih bio GREAT SHIT, kada bih ih upozorio da ne govore pravilno hrvatski. Jerbo, oni slabo znaju hrvatski, pa se onda služe engleskim koji su naučili na kratkom kursu o medijskom psihološkom ratovanju. Zato je moj hrvatski za njih krmposlovlje, a pokojni marxist Praksisovac Milan Kangrga smatrao je moj jezik proustaškim jerbo pišem hrvatskom gajicom, tradicionalnim hrvatskim korienkim na inom pisanju kojije za njega pravopis „ustaški“ (sik!). Slab mi je ustaša bio taj Ljudevit Gaj koji je svoj politički ugled prokockao zbog nekakve mešetarske afere s „parama“ Milana Obrenovića.

Za slador na kraju, pa u svezi s prodavanjem pameti Hrvatima o njihovom jeziku po asistentu lingvistike g. Mati Kapoviću, dopus-

tite da vam prepišem kratku zgodu opisanu na str. 579. u knjizi Zlatka Vinčea „Putovima hrvatskog književnog jezika“: - „Kada (A. Tkalčić) Veber, branitelj hrvatskog jezika Zagreba, ke filološke škole nije mogao drugačije uvjeriti ma arona Franju Ivekovića, Khuenova vukovca, u pravilnu uporabu koje riječi, kano u slučaju blagosloven i blagoslovljen onda mu je Veber doviknuo: 'Blagosloven može biti običaj nije na Mora li!'“

Ali gospodine doktore Kapoviću u nismo mi na Mora li, nit smo došli s Nišavu, nit nam je srđce na uš u Save u Dunav. I to ne zna i da smo zato fašisti jerbo želimo da Hrvati što izpravnije hrvatski govore. Barem onako kako se govorilo prije nego što nam Srbi počeli nametati svoj jezik. Premda bi se nekim vladarima svieta više mililo da nas uju govoriti nekakvim srbskohrvatskobošnjim, oliti bošnja kosrbskohrvatskim metajezičkom, kojem ime već neki krute u BOSH jezik.

Ipak, gospodin Mate Kapović mora biti vrlo zadovoljan kako se danas govori i piše u medijima u Hrvatskoj. Zaslugom kentauraša danas u Zagrebu možete kupiti turske maramice ili slovenske robice, ali ne i hrvatske papirnate RUB I E. Mnoge su hrvatske riječi tako nestale iz uporabe, pa

(1) Fran Višnar u Vjesniku 24.4.2008. piše „'Pirati su danas drukčiji' (hrv. = GUSARI).“

(2) Neke novinarice nikada još nisu išle Zakarijevim stubama u Gornji Grad, pa i Pavica Knezo-

vi Belan u Jutarnjem listu 20.4.2008. piše 'Udubljenost i izlizanost stepenica, (hr. = STUBA).

(3) Novinarica Sofija Preljvuki izvjestila je gledateljstvo Nove TV u Dnevniku 5.5.2008. da je Željko Pivi izpred splitskog suda 'zavezao katancima' (hrv. = LOKOTIMA).

(4) Uz to, možemo se vezati samo lancima.

(5) Oglašiva i KIKA namještaj d.o.o. nikada nisu bili u HNK vidjeti sve ani zastor, pa pišu: 'Šivamo vaše nove zavjese!' (hrv. = ZASTORE); OPAZKA: 'Gvozdena zavesa' = hrv. ŽELJEZNI ZASTOR.

(6) Renato Bareti je u Slobodnoj Dalmaciji 3. 4. 2008. napisal 'Varenje šahtova' (hrv. = ZAVARIVANJE). Variti hrv. = 1. probavljati; (pro)kuhati; 2. zavarivati. Onaj tko vari šahtove mora imati dobar želudac i probavu.

(7) Nepodpisani netko u Slobodnoj Dalmaciji 22. 4. 2008. str. 19. ne može se odlučiti između srbskog i hrvatskog pa napisa: „Spasioci ne e na dubrova ke plaže. ... Spasiteljice poput ove na splitskim plažama...“ – Ako misle da je hrvatska rie SPASITELJI

odve nepodobna, onda imamo još jednu hrvatsku rie prema „pojasu za spašavanje“, pa su oni SPAŠAVATELJI i SPAŠAVATELJICE, a imamo i jedninu SPAŠAVATELJ i SPAŠAVATELJICA. OPAZKA: U hrv. „ne e“ se piše raztavljeno, jerbo nema glagola „nebiti“.

(8) N.I.F. u Jutarnjem listu 22.4.2008. ima „Pani an strah od gumba“ (hrv. = PUCETA). OPAZKA: Jednom sam u Krivom Putu ul djevojke u kolu pjevati „Diko rode, poljubi me vode, me u puca, di mi srdce kuca!“

(9) U novinama 24 SATA, 16. 4. 2008. Sanja Sarnavka kaže „kako u Hrvatskoj postoji puno nacionalne netrpeljivosti“ (hrv. = nesnošljivosti). OPAZKA: Buka može biti nesnošljiva, a nikako netrpeljiva.

(10) Na naslovnici novina 24 SATA, 17.4.2008. (rbo,tk) napisahu: „RASTURILI MINISTRA“. OPAZKA: Ne znam što to zna! Možda mi može pomoći g. Mate Kapovi ?

Nu, idemo dalje sa zavajnim govovima. U prošlom broju Narodna spomenuh da u Senju žive Senjkinje, a ne Senjanke kako piše novinar Hassan Haidar Diab koji vjerojatno nikada i nije

bil u Senju. Naime, imena mjesta i mještana valja rabiti onako kako glase u našim zavajnim govovima, a to novinari iz tu ine naravno ne znaju. Onda naga aju, pa izpadne svašta.

Na pr.

(1) U Veernjem listu, Obzor, 23.9.2006. neki Z.De. piše: „Vrben anka poziva na krki bunt“. (...) OPAZKA: Godinama sam ljeval na našem Hrvatskom Primorju i nikada nigdje dolje nisam ul da VRBNI ANE zovu Vrben anima.

(2) Za novine 24 SATA 6.5.2008. (rv,ab) pišu: „Direktor festivala Juraj Hrva i ljutit je jer mu Dubrovkinja nije ...“ OPAZKA: esto sam u društvu s mojim prijateljima Dalmatincima znal zapjevati: „Jedna mala DUBROV ANKA /imela je du an/ u njem je svega bilo / samo ne jedna stvar / a to je bakalar!“

Možda se tako piše po Pravopisu Zidive Matice; Vrben anka i Dubrovkinja. Ne znam. Ja ga nisam kupil. Imam nekoliko srbskih izgovornih pravopisa na latinici. Što e mi još jedan.

RAZLIKOVNI RJEČNIK IZMEĐU HRVATSKOG JEZIKA I SRPSKOG JEZIKA (5. dio)

HRVATSKI JEZIK SASTOJI SE OD TRI DIJALEKTA: akavskog dijalekta-(ikavski, ekavski, ijekavski izgovori), Kajkavskog dijalekta-(ekavski, ijekavsk izgovori) i Štokavskog dijalekta- (ikavski, ekavski, ijekavski izgovori). Osnovica za službeni standard u HRVATSKOM KNJIŽEVNOM JEZIKU je Štokavski dijalekt ijekavskog izgovora oplemenjen s fondom rije i Kajkavskog i akavskog dijalekta.

SRPSKI JEZIK SASTOJI SE OD DVA DIJALEKTA: Štokavskog dijalekta- (ekavski, ijekavski) i Torla kog dijalekta- (ekavski). Osnovni standard za SRPSKI KNJIŽEVNI JEZIK je štokavski dijalekt ekavskog izgovora oplemenjen Torla kim dijalektom.

HRVATSKI JEZIK

šukunbaba, šukundjed

osjet

osjetilo

utilo

osjet njuha

pura, purica; puran, tuka; tukan, tukac

šutjeti

šutjeti: Šuti!; šutnja

šutke

šutljiv

glasovit

znamenit

ut, osje aj; osjetljiv

cvat

cvje arnica, cvje arna (kol.)

cikla

cvasti, cvjetati

cvasti: Vo ke cvatu...

zrikavac

kruto (agregatno ili fizi ko) stanje

dalekovidan; dalekovidnost

obdan, danomice

pristao mladi , frajer (žarg.)

planjke

nadnevak

vrag, avao, avol

prosinac (eški: prosinec)

desetlje e

izri ito

djetinji

djed, djedica, dida

djelovanje

SRPSKI JEZIK

ukunbaba, ukundeda

ulo

ulo

ulo

ulo mirisa; ose aj mirisa

urka; uran

utati

utati: uti!; utanje

utke

utljiv

uven

uven, znamenit

uvstvo, ose anje, emocija; ose ajan

cvast

cvat, behar (tur)

cve ara

cvekla

cvetati

cvetati: Vo ke cvetaju...

cvr ak

vrsto (agregatno ili fizi ko) stanje

dalekovid; dalekovidost; hipermetropija

danju

dasa, frajer (žarg.)

daske

datum

avo, vrag

decembar

decenija, dekada, desetle e

decidirano, slovom, eksplicitno, izri ito

de ji

deda, deka (od mila)

dejstvo, delovanje; dejstvovanje

HRVATSKI GROBOVI U SLOVENIJI (12. dio)

Janez rnej

Preveo Igor Ivaškovi
(„Demokracija“, Ljubljana,
prosinac 2004.)

17. Tezenska tajna

Edi Pinter, nekadašnji kurir kod ZZV u Celju, iz Šmartnog u Rožnoj dolini, rekao je, da postoji veliko groblje i na Lopati, ispod novog naselja, nekoliko desetaka metara prema dolini, tamo gdje je mesnica Lešar. Žrtve su bile hrvatske izbjeglice i, vjerojatno, njema ki zarobljenici.

Velika grobnica je i u Maloj Pirešnici, u trokutu izme u kamenoloma, gostionice i brda, gdje stoji Zaloški grad. Isto tako, u šumi, gdje su vojna skladišta, bile su tri jame, koje su napunili s mrtvima, minirali krajeve i nanijeli zemlju. Edi Pinter me je uvjerio da mu mogu vjerovati, jer je bio suradnik Udbe.

Bilo je predvi eno da planirani izlaz Lopata s autoceste Ljubljana - Maribor ide preko tih grobnica, a u dvije varijante prema kojima bi se u Medlogu priključio na staru cestu Celje - Ljubljana.

Na pismenu primjedbu društva "Civilna družba" iz Celja, da DARS mora, ako nai e na posmrtno ostatke poslijeratnih žrtava, iste stru no i dostojanstveno pokopati, g. Pišek, koji u op ini Medlog zastupa stranku SLS, iznio je novi prijedlog. Predložio je tre u, "solomunsku", mogu - nost, kojom se izbjegavaju ve dva puta prekapane grobnice, kao i neke još neotkrivene.

Izabran je baš taj, novi, prijedlog. Produžena ruka Borisa Kocija i a i dalje je aktivna.

STVARANJE PRVE JUGOSLAVIJE (7. dio)

Ivo Matanovi , Zadar

Franjo Supilo, hrvatski novinar i političar, 1913. godine isticao je da Hrvatska nema uvjeta za neovisnost i gledao je spasenje u južnoslavenskom jedinstvu vjerujući i da bi samostalna Hrvatska bila uništena od Italije. Godine 1914. odlazi u emigraciju gdje vodi veliku bitku za osloboenje od Austro – Ugarske i sjedinjenje svih Južnih Slavena. Njemu se pripisuje da je u manifestu Jugoslavenskog odbora napisao: „Srbija je žrtvovala sve za nas Hrvate. Što smo mi Hrvati dužni Srbiji? Sve, ni manje ni više! Jer mi to ne dajemo Srbiji za nju nego za nas same, pa je naša najsvetija dužnost sudjelovati kod djela našeg osloboenja“. To je bilo napisano 1916., a te iste godine je u Petrogradu otkrio postojanje tajnog Londonskog pakta (potpisan 26. IV. 1915.), kojim su sile Antante obe ale Italiji, me u ostalim, i veliki dio

hrvatskih zemalja pod uvjetom da prije e na stranu Antante. Štoviše, u travnju mjesecu iste godine Nikola Pašić, predsjednik srpske vlade u emigraciji, u Petrogradu je izjavio dopisniku Corriere della sera sljede e: „Mi Srbi ne možemo ne priznati neosporno pravo Italije na hegemoniju na obalama Jadrana. Mi jedino nastojimo da dobijemo jedan ekonomski izlaz na more, a Italija se ovome ne protivi“.

Otkrivši protuhrvatsku i protujugoslavensku politiku srpskih političara, on 5. lipnja 1916. u znak protesta istupa iz Jugoslavenskog odbora. No, što je pritom zna ajno naglasiti jest, da je Jugoslavenski odbor, kojemu je na elu bio dr. Ante Trumbić, dao podršku Pašiću a ne Supilu. Ina e je Supilo bio branitelj federalnog ureenja budu e države i nije pristao da Hrvati u u u nju nikako druga ije nego samo uz puno poštivanje svih njihovih povijesnih državnih

prava.

lanovi Jugoslavenskog odbora nisu isticali posebnu hrvatsku individualnost, jer su smatrali da bi se u tom slučaju Hrvati smatrali pobije enim narodom, iji bi teritorij zbog toga mogao biti podijeljen izme u Italije, Maarske i Srbije, a što da je ideja hrvatskog – srpskog jedinstva barem na elno one - mogu avala.

Austria et Hungaria delendam esse! Bila je ve a želja za ujedinjenjem sa Srbijom i Crnom Gorom pod dinastijom Karaorevića.

A takvo pogrešno hrvatsko mišljenje moglo je nastati samo na temelju potpunog nepoznavanja velikosrpske politike. Srbi su prihvatili ideju i koncepciju zajedni ke države shva ajno i je kao okvir za proširenu veliku Srbiju.

LAUDONOVA LJUBAV

Dalibor Habeduš

TIHA LJUBAV

Dolazio je Laudon svake subote i ostajao do ponedjeljka u trnovačkoj kuriji. Bilo mu je kao da se vraća u svoj vlastiti roditeljski dom.

Dočekivala ga trnovačka gospođica pokraj prozora i znao je da će je naći na lijevo izrezbarenom stolčiću pokraj vretena i da će ustati s iskrenim posmjehom u očima.

Onda bi joj ispričao sve one novosti, koje su se dogodile od prošlog ponedjeljka, odlazili bi na samotne šetnje, gospođica Ruža bi čavrljala svojim ugodnim baršunastim glasom i on je slušao s vidljivo zadovoljnim licem.

Bilo je časova kada je osjetio neku neodoljivu potrebu da je prihvati za obje ruke i da joj prizna svojim tihim i dubokim glasom: „Ja vas ljubim!“ ali onda se nekako pobojao te svoje vlastite pomisli i činilo mu se da će ga odbiti ta lijepa i ponosna gospođica.

Sumnjao je Laudon. U posljednje se vrijeme kadkad sakriveno pogledavao i u zrcalo, i činilo mu se upravo nevjerojatno da bi osvojio tako divnu djevojku.

I kada se zagledavao sakriveno u odraz svog lica u zrcalu, bio je sam sebi potpuno stran. Prolazile su godine a da se nije promatrao. Bio je uvjeren da je daleko od svih onih osvajača koji bi mogli i doista zanijeti tako šarmantno stvorenje.

Pomišljao je kadkad i na Trenka i uvjeravao se u svojim mislima, da su njegove sanjarije i lude i neizvedive. Gdje je on od slavonskog baruna, koji je upravo drsko zagledavao u ženske oči i govorio kao najnježniji poet, a ne pukovnik pandurskih četa!

Mislio je Laudon, da mu je trnovačka gospođica jedino prijateljski sklona. Ta o njem su i Juco i Pave pisali s toliko iskrenosti i zanosa!

Ali kada se s njome našao na samu, onda bi ipak vjerovao u njezinu sklonost, ali nije imao dovoljno smjelosti da joj i otvoreno prizna svoje osjećaje.

Prošaptalo se po kraju o Laudonu i trnovačkoj Ruži, pa je i stari porkulab Pave Rukavina nekako čudno promatrao i kćer i buničkog majora.

I kao da mu nešto nije bilo pravo, ali znao je da njego-

va Ruža posve pripada porodičnoj tradiciji i da se ne treba bojati za neke njezine slabe časove.

Znao je da je prava „kapitan-žena“, kao što i narod nazivlje sve one koje žive jedino za porodičnu predaju i koje znaju da njihovi životi pripadaju samo njihovim hrvatskim domovima.

A Laudon je ipak stranac, vojnički pustolov, onaj svjetski kondotiere, koji je već obišao tri dvora i koji je daleko od svega onoga za što i osjećaju i žive nekadanji neretvanski knezovi.

I nije vjerovao stari porkulab da bi se taj bunički major mogao i istinski zagrijati za ovaj napola i divlji i krševiti lički kraj. Slutio je on, da Laudon čezne za nekom velikom vojničkom karijerom, za onim bujnim bečkim dvorskim životom, i ako bi njegova Ruža napustila Trnovac, tko da zna da li bi se ikad više povratila u taj njihov osamljeni porodični zaselak?

A Trnovac je onaj njihov rukavinski i Beč i Postdam i Petersburg i tko je rođen u tom divljem i romantičnom velebitskom planinskom kraju, taj će po porodičnoj predaji i svoje kosti ostaviti u grobnici pokraj one seoske crkve.

Živio je Trnovac već vjekovima takvim životom, pa iako su muški članovi rasijali svoje kosti po tko da nabro-

ji kojim sve ratištima, njihove su djevojke i žene ostajale vjerne svojoj pradjedovskoj zemlji.

I kao da su ti Rukavine očekivali neko čudno uskrsnuće i neko vrijeme kada će se ponovno zaogrnuti u svoje velikaške odore i kada će ponovno postati narodnim knezovima.

Služili su njihovi sinovi vjerno vladajuće careve, pogibali za njih, ali oni koji su dočekali starost, navraćali se u svoje velebitske kurije i pomno pazili na to da im se rođena krv ne pomiješa s nečim za njih stranim i tuđinskim.

Volio je porkulab Laudona, poštivao ga kao što dobar vojnik poštiva ratnog druga, ali bili su Rukavine suviše i Hrvati i nekadanji knezovi a da bi prekinili s obiteljskom predajom.

I kada je Austrija vodila velike ratove, trnovačke su žene i djevojke ostajale same i branile obiteljske domove čestoputa i s puškom i kuburom u ruci.

Postajale i u pravome smislu riječi „žene-kapitani“, a da se njihova čista krv očuva i za one, tko da zna kako daleke dane, kada će narod biti posve svoj u svome, obećavali su starci svoje kćeri već i u njihovom djetinjstvu susjednim plemićkim obiteljima.

Tako je i gospođica Ruža bila određena za mladog Nikolu Orlovića, potomka znamenitih senjskih Uskoka, koji su uvijek branili čast i slavu svoje domovine.

Bila je obećana već iza sa-

mog poroda, pa iako dosad još nije nikada vidjela svog budućeg vjerenika, stari je porkulab u svojoj kćeri gledao uvijek samo Orlovičku.

I zato se mrčilo njegovo čelo kada su Ruža i Laudon odilazili na neke samotne šetnje i kada su mu i prijatelji u nekim zgodama što-god spomenuli o buničkom majoru.

Bio je suviše ponosan a da te svoje sumnje i glasno izreče i zato je jednog pone-djeljka, kada je Laudon napustio Trnovac, pozvao preda se gospođicu Ružu i započeo:

- Kćeri moja, ima već godinu dana što od malog Nike Orlovića nismo primili nikakva glasa. ... Tko zna gdje je i kako je? ... Možda da ga više i nema?

Protrnula je gospođica kod starčevih riječi. Slutila je što one znače i kao da je već posve zaboravila na obiteljsku predaju. Pojavila se u njezinim mislima jedna nepoznata, ali za nju i sudbonosna pojava.

Nastavljao je porkulab:

- Ali bilo kako bilo, mi moramo ostati vjerni našoj zadanoj riječi! ... Takav je naš porodični zavjet, i da toga nema ne bi ni naši životi imali prave svrhe!

Slušala je gospođica oca, koji je govorio kao suhim i strogim glasom i kao da se iz njegovih riječi javlja i neka čudna opomena.

Bilo joj je kao da je nešto nevidljivo steže u grudima, a pogotovo teško kada se u njoj pojavila i slika buni-

čkog majora, s kojim je još jutros tako ugodno i rado-sno čavrljala.

Govorio joj o nekom novom životu, o sreći u koju je dosad slabo vjerovao, o toplini nekog vlastitog doma, a sada se između njih pojavilo i jedno novo i fatalno ime.

Starac je govorio mirno:

- Ako je živ, bit ćeš njegova, a ako ga nema, bilo je tako suđeno! ... Onda ti je tvoj put slobodan, Ružo! ... Samo onda, jer bilo bi zlo kada bi naša riječ bila prekršena!

Trnovačkoj gospođici klonula je ruka, ogledala se na oca, ali starac nije podizao glave. Bilo joj je kao da i ne govori on. Bilo joj je kao da govori trnovačka kurija, kao da govori šuma, ili kao da govori ona čitava golema planina.

Porkulab je gotovo šaptao:

- Živjela je ovdje jedna lije-pa djevojka....Ana! ...Anina! ...Zvali smo je Nana. ... Bila je moja rođena sestra. ... Odredio je otac, a tvoj djed, za jednog Posedarića. ... Odredio već kao djevojčce, a onda se našao ovdje i jedan kapetan stranac i ona je pošla za nj. ... Pošla protiv dje-dove volje. ... I kada je otišla, odredio je tvoj djed za nju crnu misu, kao da je umrla, i nikada se njezino ime nije spominjalo u toj našoj trnovačkoj kuriji!

Ružine su oči postajale sve veće i kao da se iz njih javlja neka groza.

Porkulab je šaptao:

- I nije bila sretna!...Stranac

se negdje gore u Austriji zagledao u neku drugu ženu; bila je Nana nesretna, pisala i pismo, i kada ga je tvoj djed pročitao, odredio je da se buduća njezina pisma ne smiju ni primati od poštara! ... Bila je Nana mrtva za sve nas!

Onda je podigao svoje oči i zagledao se u Ružu:

- Tako je bilo i ti to moraš znati, Ružo! ... Svršio sam svoje pričanje, i ako ti kadgod bude teško, a ti pomisli na Nanu, koja je za sve nas umrla čim je napustila ovaj naš Trnovac!

Ustao je i pošao laganim koracima u drugu sobu.

Trnovačka gospođica ostala je nepomično sjediti, a onda su joj nenadano navrle suze, podbočila glavu rukama i bilo joj je kao da je izgu-

bila nešto svoje što joj je bilo toliko i drago i lijepo, ali što joj i nije nikada posve pripadalo.

Dva dana kasnije zaputila se u Senj da posjeti Nikine roditelje. Da vidi tu svoju budućnost, ako je mladi nadporučnik Orlović još na životu. Pokorila se strogoj porodičnoj predaji.

A u isto je vrijeme Laudon osjećao neku čudnu sjetu. Bilo mu je neobično teško. Čeznuo je za nekim toplim domom, zagledavao potajice u zrcalo i progundao stalno:

- „Buduće subote bit ću joj posve iskren!“

Ali što je dulje o tome razmišljao, bio je i sve više uvjeren da će teško priznati svojih osjećaja. Znao je da su mu riječi teške.

Zar nije i dosad toliko puta bio u prilici, i kada se našao na samu s njome, slušao je samo njezina čavrljanja i posve izgubio svaku hrabrost!

On koji se nije nikada bojao, bojao se svojih vlastitih riječi.

Gundao je prišavši do pisaćeg stola:

- „Napisat ću, a onda bilo što bilo!“

I započeo je svojim krupnim i velikim slovima. Napisao je samo tri retka, zalijepio kuvertu i zapečatio crvenim pečatnjakom.

Vjerovao je u tihi sreću, kao što i danas i kao što će i u sve vijeke ljudi vjerovati.

Nastavit će se ...

The arrival of Ernest Gideon baron of Laudon

Unusual solution of the observed problem (2)

Afforestation of live sands was performed in very disciplined and organized way, almost military way. Labor force was consisted of border men of Buni and surrounding, and later also administration county of Buni which had over 6.000 inhabitants. Every border man had to work off 10 days. Holes for planting were digged by hand 1 meter deep and were filled with humus from the forests nearby. On every 1 m² came one seedling of common oak, which means that 10.000 seedlings were planted on hectar.

Method of afforestation was regulated and conducted in army way. Army was presented - regiment in army movement and also: majority, adjutancy and reconnaissance. Rigorous measures were taken for improper afforestation, and the areas, that were forested, were guarded by army. Dikes were digged around these areas for protection this culture from livestock and fires."

ČISTIM SRCEM DO SPOZNAJE BOGA

fra Petar Fili, OFM, Zagreb

Danas ljudi teško vjeruju da Božja ljubav upravlja svemirom i ljudskom sudbinom:

a) zbog mnogih vanjskih zala, nepravdi i tvrdo e života,

b) zbog ovjekove grijehom ranjene naravi i nutarnje nemo i da sam ljubi.

Iskustvena spoznaja najviše ovisi o isto i našeg srca:

U starom Savezu Bog više puta ponavlja: "Kad me budete tražili itavim srcem, onda ete me na i!" Isus kaže da ljudi " ista srca Boga gledaju". "Mali Princ"

zna da se stvari dobro vide, ne razumom, nego srcem. Biblija esto govori o ljudskom srcu.

Tražiti srcem zna i ujediniti sve sile: i razum i volju i osje aje i duh i tijelo, sve što imamo i što jesmo, angažirati sve sile - da bismo pronašli Onoga koji je jedini vredniji od svega što mi imamo i što mi jesmo.

Dvije prispodobe o blagu i biseru govore nam kako treba tražiti Boga (Mt 13,44-46):

Treba sve prodati i kupiti blago, biser.

Bogatom ovjeku Isus govori: "Idi, prodaj sve što imaš podijeli

siromasima i imat eš blago na nebu!"(Lk 18,22).

Kod mla eg sina slika oca: „U mog oca i najamnici imaju kruha na pretek!" - i vra a se Ocu. Kod starijeg sina: „Tolike ti godine služim, a nisi mi dao ni jareta!" - i ne ide na gozbu prire enu mla em bratu (Lk 15, 17,29).

isto srce Boga ljubi iznad svega, nije ni im zarobljeno. Sa sigurnoš u prepoznaje Boga u svim stvarima, u svim doga ajima, u svim doživljajima.

ŠTOVANJE ZVIJEZDA I PRIRODNIH SILA

fra Petar Fili, OFM, Zagreb

Po naravi su glupi svi ljudi koji ne upознаše Boga, oni koji iz vidljivih ljepota ne mogu spoznati onoga koji jest - nisu kadri prepoznati umjetnika po djelima njegovim; nego smatraju bogovima koji svijetom vladaju oganj ili vjetar ili hitri zrak, zvjezdan krug ili silnu vodu ili svjetlila nebeska.

Jer ako su ih, op injeni njihovo

ljepotom, uzeli smatrati bogovima, morali su spoznati koliko ih tek nadmašuje njihov gospodar jer ih je stvorio sam Tvorac ljepote.

Ako ih je i zadivila njihova sila i snaga, morali su iz toga zaklju iti koliko je tek silniji njihov stvoritelj.

Jer prema veli ini i ljepoti stvorova možemo, po sli nosti, razmišljati o njihovu Tvorcu.

Ali ovi ipak zaslužuju malen prijekor, jer možda samo lutaju traže i Boga i žele i ga na i; žive i me u djelima njegovim, nastoje ih shvatiti, a zavodi ih samo nali je stvari jer vide toliko ljepote. Pa ipak, oprostiti im ne treba: jer ako su bili kadri ste i toliko spoznaje da mogu svemir istraživati, koliko su lakše mogli otkriti Gospodara svega toga!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Mozart šnite

Sastojine za biskvit:

6 jaja,
6 žlica šećera,
6 žlica mljevenih oraha,
3 žlice krušnih mrvica i
1/2 dcl ruma.

Sastojine za nadjev:

3 žumanjka,
10 dkg maslaca (ili margarina),
6 žlica šećera u prahu,
1 čašica ruma i
4 žlice mljevenih oraha.

Pripremila:
Marija Dragun rodj. Takši

Snimio: Matej Kristan Mirkovi

Izrada biskvita:

Umutiti 6 žumanjaka sa 6 žlica šećera, dodati 6 žlica mljevenih oraha i 3 žlice krušnih mrvica, koje se nakvase s 1/2 dcl ruma. Sve skupa promiješati, te na kraju u to umiješati snijeg od 6 bjelanjaka.

Peći, u manjoj tepsiji na foliji, u zagrijanoj pećnici na 200 C oko 20 minuta.

Kad je biskvit pečen, do zlatno žute boje, presijeći ga po dužini na dva dijela.

Nadjevom namazati kolač između biskvita i izvana, te odozgora posuti mljevenim orasima.

Priprava nadjeva:

Umutiti 3 žumanjka s 10 dkg maslaca (ili margarina), 6 žlica sitnog šećera i jednu čašicu ruma. Na kraju dodati 4 žlice mljevenih oraha i promiješati.

NEJASNE PORUKE IZ JASENOVCA

Štovani dr. Dragun,

Lijepo se zahvaljujem na hitnom odgovoru i pošiljkama, koje sam, evo, samo pregledao, a kasnije u nastaviti sitanjem. Ne u pretjerati ako kažem, da je Glasnik jedan od najboljih naših hrvatskih glasila, ne samo što obrauje našu tragi nu prošlost, ve i na na in na koji ukazuje i upu uje u bolju budu nost. Šteta je, što ovakav list ne izlazi i u tiskovnom formatu, jer onda bi došao u ruke i onih koji ne mogu primiti elektronske pošiljke.

Još se jednom najsrda nije zahvaljujem i s odanoš u ostajem

Vaš,

Rudi Tomi
ruditomic@sympatico.ca

P.S.

Imao sam problem sa e-mailima. Naime, nisam primio 320 pošiljki, niti su prosljedili mojih 26 u kojima je bilo i nekoliko privitaka. Samo zbog PROVJERE: Jeste li primili moje osvrt na knjigu „We are Now a Nation“ i osvrt – „(Ne)jasne poruke iz Jasenovca.“

ETIMOLOŠKI JE ISPRAVNO ORLUKI

Dragi gospodine Tomislave,

Bio sam zauzet cio dan, pa sam tek sada ukljuio moj kompjutor.

Premda ne poznajem nikoga od predložene gospode, Vaš prijedlog u principu odmah prihva am. S lustracijom kasnimo najmanje deset godina - bilo da se radi eti koj, bilo onoj kazneno-sudskoj lustraciji. Lustracija nije samo naše pravo, nego je i naša temeljna dužnost. Sramotno je da smo u interesu bilo ega to stalno odga ali. Netko mora zapo eti.

itaju i ovaj drugi e-mail imam dojam da Vi odgovarate akademiku na neke njegove prigovore. Ako imam pravo, pustite ga neka on samo i dalje uranja glavu "antifašisti ki pijesak zaborava".

Sudsko tijelo - pa i ovo eti ko - nije podložno nikakvoj strana koj stezi, pa svoje mišljenje ne moram podvrgavati nikakvim "višim interesima" - nego samo utemeljenoj istini.

Pozdravljam Vas.

S poštovanjem,

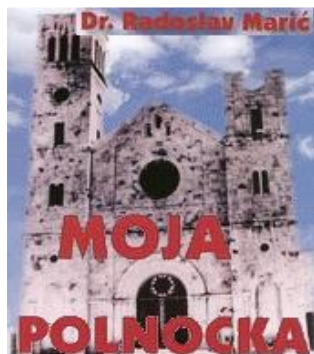
Filip orluke
filip.corlukic@inet.hr

P.S.

Pisanje moga prezimenea s je gramati ki ispravno, ali nije etimološki. Naime, turska rije orluk zna i: upornost, tvdoglavost, pa su mome pra-pra djedu dali nadimak orluka. Bosanski franjevci su mome ocu kod krštenja dodali na kraju i - orluke .

Oglas

Dr. Radoslav Marić **MOJA POLNOČKA**

DRUGI O KNJIZI

Dr. Jere Jareb, USA : «Ovu se knjigu moralo napisati.»
Jozo Suton: «Ovo je mogao napisati samo onaj tko ima istu savjest.»

Smiljan Orkovi : „... knjiga je velika stvar, na tvoj poseban na in razotkrivaš strahotu Hrvatske, pogotovo kad se uzme u obzir da ni to raskrinkavanje užasnog stanja ne izaziva reakcije koje bi trebale biti vulkanskih razmjera. Kako mi kao narod možemo podnositi ovakvu prljavštinu u svojoj sredini?„
Franjo Radoševi : “ When in High School, Dr. Maric, together with other students (notably Bruno Busic), organized a secret patriotic Organization “TIHO” when his “Calvary” begun. Anyone, who would like to learn about UDBA's methodology and bureaucracy, should read this book. Those of us, who lived under the same conditions, and were lucky not to be relentlessly prosecuted by UDBA, will realize how lucky we indeed were.»

Zvonko Pandži Mislim da valja o tvojoj životnoj pri i kao paradigmi mnogih hercegova kih sudbina u "oskudnim vremenima"....

Franjo Talan: «Samo e nas istina spasiti od propagande jugonostalgija i komunista i beski menjaka, kao i svih onih Hrvata kojima je 70 godišnje bla enje i zatajivanje vlastite povijesti ušlo u "gene" i ne mogu ga se osloboditi, ve papagajski ponavljaju "bilo nam je bolje".

Dr. fra Andrija Niki : «Iz knjige dr. Mari a je upravo vidljivo koliko nam je bilo bolje i koliko su oni pazili na nas, a jednim dijelom to je napredni Svijet pla ao u vidu pomo i Jugoslaviji i Titu. Oni koji su nas pazili danas su se opet ugurali u sve pore života, a "informativni sustav" izrastao na mislima "klasika marksizma" i školi druga Staljina nesmetano nastavlja svoj rad i ve u zametku zaustavlja svaku pozitivnu hrvatsku misao, rekli bismo proizvodi autocenzuru».

U PRODAJI

Knjiga se može kupiti u USA: KAMEN, POBOX 656, ANSONIA, CT 06401, cijena \$30.00

ZAGREB, 10090, Stjepana Dragani a 7, ili u knjižarama: Algoritam Gajeva 1, (Hotel Dubrovnik), NOVA STVARNOST, Kaptol 27, Kruh Sv. Ante, Kaptol 6, LIBRIA, Ilica 7 i 30, Petrinjska 2. (150 HK), u Osijeku Knjižara Nova, Trg Ante Star evi a

Knjižara Bago, Marti eva 30, POSUŠJE , BiH, 30 KM.

Na internetu Ukucajte : www.hakave.org , onda pod MOJA POLNO KA ili od

<http://amac.hrvati-amac.com>, (onda pod Kultura, pa Knjige, pa u tražilicu MOJA POLNO KA)

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:
Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković